

ReaderWorks

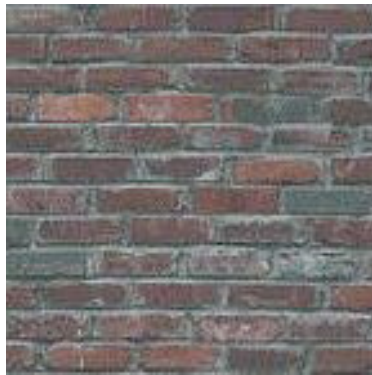
Standard

Marius Theodor Barna

FATĂ ÎN FATĂ

- text dramatic-

Volum editat cu sprijinul

Microsoft[®]

Caseta tehnică

Coordonator al publicațiilor Noesis

Remus Cernea

remus@xnet.ro

091.98.20.56; 240.53.80

Web-editor

Gabriela Bagrinovschi

ella@topmail.ro

ISBN 973-8342-20-1

© Societatea Culturală Noesis

Președinte Diana Tătulescu

www.noesis.ro

noiembrie, 2001

Mulțumiri:

Saviana Stănescu,

Revista PC Magazine

MARIUS THEODOR BARNA

FATĂ ÎN FATĂ

- text pentru teatru* -

*Prezentul text reprezintă adaptarea pentru scenă a scenariului de film cu același titlu.

INTRODUCERE

Spațiul principal de joc: casa Petroni este un interior de casă posibilă a fi construit cu (sau fără) un nivel și având mai multe dependențe: dormitor, salon cu tv, birou Victor cu: computer, fișe, dosare, cameră de scris - Ioana sau camera de lucru a ei, un interior unde fișele de pe pereți refac atât o istorie reală intersectată cu una personală, cât și una literară într-un laborator de scris. O dezordine tipic intelectuală, într-un spațiu năpădit de cărți, unde obiectele se amestecă de multe ori chiar hazos.

O mare parte din spațiile investigate de reporteri: redacție ziar, sat, trecători, etc vor apărea pe scenă pe tv. Soluția punerii în scenă: tv-simplu, tv-ecran, etc, și componența programelor tv când tv este în planul II va aparține directorului de scenă. Spațiul orașului, în timpul “evadării” lor, va apărea pe scenă efectiv prin câteva minime sugestii.

ACTUL I

Scena 1

Dormitor. Dimineată. Primele raze de soare luminează patul unde sunt întinși Ioana și Victor. Dorm. Uneori, poate pentru că visează, buzele lui bolborosesc ceva. Ea care a deschis ochii zâmbeste cu înțelegere și dragoste. Liniștea dimineții. Mâna lui lăsată pe umărul ei. Un zvâcnet ușor, ca și cum ar simți mișcarea corpului ce vrea să se elibereze de greutate. Femeia urmărește șoaptele bărbatului. Buzele ei le repetă...

IOANA: Cine e, iubitul meu?

VICTOR: hm...

IOANA: Grasu', ...grasule!

Ora exactă la radio. Buletin de dimineată. De undeva de departe vocea comentatorului radio transmite în vervă:

COMENTATOR (OFF): ...Cazul zilei la VOCEA BUCUREȘTIULUI! Ziarul Deșteptarea României dezvăluie pe prima pagină statutul de informator al Securității al publicistului Victor Petroni. Soțul cunoscutei dizidente Ioana Petroni, a fost racolat de peste douăzeci de ani de zile. Rapoartele sale au ca suport principal chiar activitatea celei a cărei apropiat a fost o viață întreagă...

Ea nu-l mai trezește. Degetele ei învârt precipitată butonul aparatului de radio. Fără succes. O avanlașă de hit-uri se amestecă între ele... Își aprinde o țigară. Nedumerită face câțiva pași prin cameră. Soțul care doarme încă în pat. Lumina dimineții umple camera pe care ea a părăsit-o.

Scena 2

Salon. Ea se apropie de televizor. Apasă mecanic telecomanda. Revista preseii prezintă în imagini câteva fragmente cu Victor și Ioana în urmă cu câțiva ani.

CRAINICA TV: Iată-i la o lansare de carte... Iată-i într-un grup aflat în vizită obligatorie organizată de comuniști într-o forjă... Iată-i premiind câțiva copii pioneri... Cărțile ei interzise... În 1983, volumul "Semne la Universitate"! Iată casa lor flancată de polițiști care gonesc un trecător... Iată-i oferind flori la revoluție unor militari în timpul revoluției... Iată-o pe doamna Ioana, primind titlul de Doctor Honoris Causa al Universității din București... Iată-l pe Victor conducând o ședință de redacție la ziar în timpul mineriadei... Iată, în sfârșit informațiile scrise, de mână, de către Victor Petroni...

IOANA: Să vezi și să nu crezi...

CRAINICA TV: Ioana și Victor au reprezentat cuplul ideal de artiști talentați și afirmați la sfârșitul anilor '70 care și-au manifestat în scris opoziția față de regimul comunist din România. Ei s-au aflat apoi permanent în opoziție, chiar și după Revoluție fiind deosebiți de prompti în a sancționa orice abatere de la principile democrației!

Pe ecran apar fragmente din scrisori însoțite de adnotările și însemnările celui ce le verificase: ...soția mea scrie numai la mașina Olivetti... este iritată când trebuie să o prezinte pentru controlul anual la poliție... nu suportă lipsa cafelei, este deosebit de nervoasă... schimbul de materiale destinate postului de radio dușmănos Europa Liberă se realizează la coaforul de pe strada... frecventat de o funcționară a ambasadei...

CRAINICA TV: ...aflăm astfel că d-na Ioana Petroni nu suportă ciorapii de damă indigeni, intenționa să facă greva foamei când i s-au scos de pe piață și din biblioteci

volumele și nu putea să aibă copii din cauza unui avort efectuat în studenție...

IOANA: Vino încoace! Să vezi ce mizerie!... Formidabil ce porcărie!

VICTOR: Ioana! Lasă-mă să-ți explic...

IOANA: Oh... Nu! Cum să-mi explici!... Adică trebuie să-mi explici? E necesar să-mi explici?... Înseamnă că este adevărat? E adevărat? Spune! SPUNE!...

VICTOR: Dacă vei ști împrejurările, mă vei înțelege...

IOANA: Înnebunesc! Deci este adevărat?! Le-ai spus totul despre noi?... Lor?... Despre noi? Mine? Ce vroiam să scriu? Ce plănuiam?...

VICTOR: IOANA!

IOANA: mașina de scris... cafeaua... ciorapii... totul? Le-ai spus și cum te alintam?... cum ne iubeam... obiceiuri?... Imposibil!... de ce?...

VICTOR: ...am fost silit...

El îngenunchează în fața ei care fără vlagă încearcă să-l respingă...

IOANA: Dumnezeu!... Îngrozitor... Nu se poate... și ai tăcut... atâția ani... tu realizezi? Sunt tâmpită?!?... ticălosule... Doamne... Cât rău ai putut să faci... Oh... Nuuu... Eu?!? Dar și alții... ALȚII?!?... în ce fundătură i-ai băgat... Cât rău? Cum?...De când?... Nu mai știu cum mă cheamă... Doamne?!?

CRAINICA: *...ziarul anunță că a intrat în posesia unui pachet consistent de note informative ce conturează personalitatea Ioanei Petroni mai complex și mai minuțios decât orice biografie... de la preferința pentru vinul de coacăze al autoarei și până la flirturile din tinerețe... de la opțiunea pentru o anumită oă și până la laboratorul de creație al autoarei...*

Ioana se ridică simțind că tot corpul i se sfârteacă. El a rămas întins pe podea. Ea îl lovește fără milă cu piciorul. De mai multe ori. El nu reacționează...

IOANA: Na! Na! Naaaaa! Zi că nu e adevărat, zi ceva, țipă!

Ea conștientizează pentru o secundă gestul produs. Oripilată își acoperă ochii. Părăsește camera în care el rămâne inert lângă scaun...

Scena 3

Ea e pe undeva prin baie. Încearcă să vomite. Fără succes.

IOANA: ...înnnebunesc... cine sunt în fond, eu, dar bărbatul ăsta... îl cunosc de o viață... eroare, minciună, totul e un spanac. Doamne, dar nu pot fi atât de proastă! Îngrozitor, ce literatură, psihologie, bărbatul pe care l-am îngrijit când era bolnav... cu care eram chiar fericită... o căsnicie reușită? O varză! nu se poate... cine sunt în afară de faptul că am patruzeci și... cearcăne, câteva fire cărunte, de fapt poate sunt și grasă, ce prostii, o femeie întodeauna bine, hm... ce luptă... nu se poate... Doamne... câte degete am la mâna asta? Chiar cinci?!? Rahat... Ioana d'Arc... balcanică chestie... viața mea, destinul, robinetele astea, îngrozitor... pulsul... Vaca dracului, nu se poate!... cât de găscă am putut fi...

El a rămas singur în cameră. Telefonul sună. El nu reacționează.

VICTOR: Calm, calm, calm... adună-te.

Ea se privește în oglindă. E lividă. Încearcă să se rujeze. Nu poate. Scapă batonul.

IOANA: ...Doamne... nu se poate să fie adevărat, nu se poate... nu, nu... cât mi-a fost teamă, silă... cât am urât întodeauna minciuna, fie-ți milă și dă să fie o farsă, un circ de doi bani, nu contează ce bâlci... dar nimic nu poate fi mai greu, imposibil, îngrozitor ca și acest adevăr... mi-e frică de el, de omul ăsta, de bărbatul acesta pe care l-am

ținut în brațe, nu știu cine e... poate să mă strângă de gât... îi aud pașii, sunt ca o găina, îngrozitor să nu știu cât de bestie poate să fie... uite ce e frica nu secu, golani care te fluieră noaptea pe stradă, uite ce e FRICA! EL e cel ce-mi spune clar și limpede ce e frica! La țintă! Drept în oase!

Telefonul din cameră sună. Vocea soțului în repondeur este acoperită de vocea isterică a secretarei de la ziar...

SECRETARĂ (OFF): Domnu' Victor, toată redacția este alături de dvs. în această mașinație infernală!...

El smulge telefonul. Îl aruncă într-un colț. Se apropie de fereastră. Afară sunt adunați reporteri TV, jurnaliști. Lasă jaluzele.

Televizorul reproduce imaginea de la fereastră. Roletele lăsate în relanti. Stupefiat, el se descoperă la televizor. Transmisie live. Apasă telecomanda. Un alt post reproduce aceleași imagine într-o transmisie live care are inserată și ora în partea stângă. Instinctiv își potrivește ceasul.

REPORTERA TELE PLUS: Suntem pe strada Luminoasă, unde TELE PLUS și-a instalat un post de transmisie în direct. Pe parcursul zilei vom avea diferite intervenții pentru a vă oferi o imagine cât mai completă în această dramă care suntem siguri că polarizează atenția opiniei publice...

Când în partea superioară a cadrului apare figura sa zoom-ată într-un dreptunghi, furios, el închide tv-ul....

Ea e imobilă în fața oglinzii.

El încearcă să forțeze ușa de la baie. O imploră.

VICTOR: Ioana, ascultă-mă... M-au amenințat că nu voi mai putea scrie... Că nu voi mai putea publica! Nimic! CA VOI FI UN NIMENI!!! Dar nimic... Nu vroiau decât o confirmare! Ei știau totul!... Puteau afla totul... Crede-mă! Era unica modalitate în care

te puteam apăra! Să le spun doar ceea ce tu erai pregătită să te aperi... Am încercat un joc pe sârmă... periculos... dar fără să te trădez... tot timpul gândindu-mă la tine... crede-mă... încearcă... fă un efort... știu cât de greu îți este...

Ea se așează în baie pe marginea căzii privind ușa albă în spatele căreia el acum tace... Doar tăcerea... Ea privind ușa...

Scena 4

El butonează canalele de telecomandă, când ea apare în sufragerie. El încearcă să bânguie ceva, dar ea-și acoperă tâmpile. Pe ecranul televizorului câteva persoane intervievate își manifestă simpatia față de soții Petroni.

INTERVIEVAȚII: ...nimeni nu pune la îndoială acțiunile soților Petroni... Nu credem o iotă... sunt o pereche minunată...

STUDENT: ...ea e atât de, iar el... nu cred! Cred că este o dezinformare!... De ce?... De fiecare dată la momentul oportun apare câte o bombă care deturnează opinia publică. Băieții lucrează!...

BĂTRÂN: Nu mă interesează... Dar carnea, brânza, untul! Cine dă bani pe medicamente, pe fenofteleină! Ia lăsați-mă în pace!

Ioana s-a așezat pe un scaun. El reduce volumul sonorului.

IOANA: Te-am iubit...

VICTOR: Am tot încercat să-ți mărturisesc...

IOANA: ...nici o dată nu m-am gândit...

VICTOR: devenisem un automat... ceva de la sine... înfiorător...

IOANA: ...mă întreb dacă ne-a rămas ceva al nostru...

VICTOR: ...am evitat...

IOANA: ...oare cine suntem noi?...

VICTOR: ...am tot sperat că va veni această clipă a judecății...

IOANA: ...nu ai dreptul să spui asta...

VICTOR: ...când voi putea să-mi mărturisesc ticăloșia... să scap de această ghiulea pe care o car după mine...

Ioana își lasă capul în mâini. Tace. Privește la televizor acoperindu-și urechile. Pe ecran alături de imaginile lor din tinerețe apare cea a unui tânăr.

COMENTATOR: *...la finele studiilor, proaspăt logodiți, înaintea plecării pentru câteva luni cu o bursă în SUA,... Victor Petroni dezvăluie într-unul din primele contacte cu ofițerul informator Alecu,... intenția unuia dintre colegii lor de grup Daniel... de a părăsi cu această ocazie țara... prieten apropiat al celor doi, acesta pierde bursa, viața sa urmând un destin banal de profesor în județul Bihor, mult mai puțin pentru o speranță... doar gelozia?...*

Victor vrea să se apropie.

IOANA: Să nu te apropii!... Mi-e silă! Înțelegeți?

SILĂ! Da! Silăăă!!!... Da!... Ieși! Du-te! Pleacă!...

El părăsește sufrageria.

Scena 5

Salon. Ea face debusolată câțiva pași prin cameră. TV-ul merge în continuare. Se îmbracă. Încearcă să-și strângă diferite lucruri.

VICTOR: Încearcă să nu te pripești! Oricând poți pleca! Oricând... dar nu o fă acum... Te implor... Întoarce pe toate fețele... totul... Eu sunt la dispoziția ta... voi respecta orice decizie de a ta... înțeleg că nu poți spune nimic... taci... te las... dar nu pleca acum... cum crezi... știu... e dureros... lasă-ți încă o

clipă... știu că te dezgust... dar încearcă să amâni... vei decide tu... te las... singură... încearcă să-ți găsești calmul...

IOANA: Trebuie să-mi iau o beretă... și un balon, poate să plouă... ceva gros... câteva helânci... agrafele...

VICTOR: Dacă pleci poți reveni oricând... să-ți iei orice...

IOANA: ...Nu mă întreba de adresă...

VICTOR: Poșta, repondeur, le poți controla întodeauna...

IOANA: Am ore de la zece, seminarul de comparată, studentele mă așteaptă... lasă-mă.

Interviuri live.

PROFESOARA: Viața ne oferă foarte multe surprize. Vine o clipă a adevărului când nu te mai poți poți minți, când tu și ceilalți descoperă că în subconștient ai încercat să eludezi!

REPORTERA: Credeți asta?

PROFESOARA: Am o viață întreagă în spate... Iarăși își aprinde o țigară. Dezgustată o aruncă. Ea se apropie de fereastră și descoperă la rândul ei trupa de jurnaliști postată în fața casei... Se plimbă prin cameră fără să spună nimic. Singură. Bărbatul a dispărut... Ridică telefonul. Formează un număr în spatele roletelor lăsate, dar care mai oferă privirii câteva frânturi..

TELEFON (SECRETARA OFF): Rectoratul! vă ascult...

IOANA: Petroni. Cu Virgil...

TELEFON (SECRETARA OFF): Dl. rector lipsește, nu știu unde este...

IOANA: Păi e vineri. Nu e în birou?

TELEFON (SECRETARA OFF): NU a sosit! Nici nu mi-a transmis când urmează să sosească... Nu știu unde e...

IOANA: Ca să vezi... Ea a închis receptorul.

La televizor apare într-un buletin de știri imaginea amfiteatrului în care ea ar fi

trebuit să înceapă de o oră un curs.

(TV) STUDENTA: Pentru mine dna Ioana Petroni rămâne zâna zăpezilor... un magistrul de care nu mă voi dezice...

Studenta plânge.

REPORTERA TV: Cursurile Ioanei Petroni din această săptămână au fost anulate, iar plecarea ei la un simpozion la Haga a devenit incertă...

IOANA: Pauvre Delia...

Reapar imaginile cu roiul de fotoreporteri postați în fața casei în așteptarea primelor declarații. TV-ul va transmite buletine de știri speciale cu noutățile zilei.

CRAINIC B8: Sunați la 6566789 și lăsați întrebarea dumneavoastră despre cazul Petroni care polarizează atenția întregii națiuni.

Ioana repetă mașinal aceleași cifre la telefon. Voci surprinse de secretare care îi transferă legătura telefonică în diferite departamente...

IOANA: Da, da, da! Sunt IOANA PETRONI! Refuz să declar ceva în legătură cu această abjecție! Voi vorbi, da... și eu, și soțul meu, când voi, vom crede de cuviință... Atunci când am protestat contra regimului lui Ceaușescu nimeni nu s-a repezit în fața casei... Nici macar regimul lui nu m-a făcut bețivă! Da! Da! Da! Am auzit!... Știu de vinul de coacăze... Așa că îmi voi permite, da ne vom... și eu și soțul meu să declarăm ceva când vom crede de cuviință... Clar?!?

Lasă receptorul jos. Se apropie de fereastră. Clipe lungi fără sfârșit...

IOANA : ...atâta liniște încât parcă aud tranvaiele ce trec podul din spatele parcului... și sângele din brațe care parcă îmi îngheață... cum mă furnică pielea... și robinetul din bucătărie... congelatorul care tot spun de ani că-l voi schimba... toate amintirile mi se par limpezi ca și cristalul... și totuși incapabilă să trag o concluzie...

De cealaltă parte a străzii un bărbat, mai în vârstă, este oprit de polițistii care rețin repoterii, atunci când vor să se apropie de casă; pentru o clipă, Ioana a deschis ușa balconului, dar se retrage instinctiv cu borcanul de apă cu care udă florile, iar tv-ul îl prezintă pe bărbat:

LUCIAN: *...sunt Lucian, prieten de familie... să vă fie rușine de mascaradă...*

REPORTER: *Dovezile prezentate în această dimineață...*

LUCIAN: *Și eu sunt ziarist, așa cum eu sunt în stare să îi las în pace, ar trebui să-i lăsați și dumneavoastră. Chiar vă rog... Ioana, Victor!... Contați pe considerația mea!... Voi scie!...*

IOANA: Ce promți! Parcă suntem într-o cușcă... E ceva putred... nu, nu, nu e ok... Ce mecanism s-a pornit? Perfect, prompt, fără probleme... cine suntem, doar niște banale roțițe, e adevărat? El nu neagă nimic, dar ce bine funcționează totul! NIMICUL ăsta cotidian a cărui definiție e tocmai anomalia, câtă energie, viața mea care ziceam că e banală, că nu mai influențează nimic... e totul... se vinde cel mai bine... sunt slabă... doar o femeie... o biată femeie... cum simt acum anii lungi și grei, ca pământul, care-i duc...

Ioana a rămas înțepenită cu privirea spre tv. Apa care a umplut ghiveciul se scurge pe parchet... Ea părăsește sufrageria.

Sufrageria goală în care televizorul transmite imagini despre cei doi...

Ioana îl descoperă în hol pe Victor așteptând inert, ca și o legumă, în fața ușii de la intrare...

IOANA: *Vino!... Haide... Să-ți bei cafeaua...*

ACTUL II

Scena 1

Ioana se joacă cu câteva pilule roșii, galbene, albastre pe care le deplasează într-un joc imaginar; niște dame fără tabla de șah. Galbenele sar peste roșii și albastre. Victor îi așează cafeaua și sticla cu paharul de apă minerală. Schițează un gest de curtoazie pe care ea îl reprimă de îndată. Înghite pilulele una după alta. Îi e sete. Duce sticla de apă la gură. Bărbatul de lângă ea este mic; ca și un șoarece. Nu îndrăznește să spună ceva.

După Detergentul Bona Prima, pe ecran apare redacția ziarului lui Victor în ședința de dimineață. Scaunul lui de boss este neocupat. Ședința zilnică de făcut pagina. În dreapta sus a cadrului apar pe rând:

(TV) ADJUNCTUL: Ziarul consideră că este o manevră ordinară a concurenței... nu vom interveni pentru a nu fi acuzați de subiectivism...

IOANA: Ți-a și luat locul...

VICTOR: Spune tu ceva!

(TV) ADJUNCTUL: Vom ataca problema dosarelor în curând... socotim decisivă poziția pe care o va lua d-na Ioana.

IOANA: Vezi dacă ții gunoaie lângă tine...

VICTOR: Spune tu ceva...

IOANA: Psss...

(TV) REPORTERIȚA: Am debutat în presă sub direcția dlui Victor Petroni... pentru mine este ca și un tată...

IOANA: Te-ai culcat cu ea...

VICTOR: Ioana... te jignești...

IOANA: Mai mult decât ce se întâmplă acum... hm?!?...

ADJUNCTUL TV: Dar, există momente când opțiunea este decisivă! Înălbitorul

Ultramagico ocupă ecranul. Telefonul sună în cameră. Vocea lui Victor în repondeur.

VICTOR-OFF: (eng) ...lets the mesage after the bip...

SECRETARA-OFF: Suntem președinția! Răspundeți vă rog! Dl președinte...

IOANA: Da! Sunt eu! Ioana Petroni!

PREȘEDINTELE-OFF: D-nă vă asigurăm de toată considerația pe care atât eu cât și toată țara v-o acordăm. Sunteți expresia luptei acestei națiuni. Nu lăsați în aceste clipe dificile rațiunea și inteligența să nu vă însoțească în decizii și fapte...

IOANA: Studentele mele sunt isterizate...

PREȘEDINTELE: Voi interveni. Sunați-mă în orice moment. Vi se va face de îndată legătura...

IOANA: Sunt doar o femeie...

PREȘEDINTELE: Pentru noi toți...

IOANA: Nici eu nu mai știu cine sunt...

Ioana a închis. Formează un număr. Nu răspunde telefonul.

IOANA: Maria nu răspunde...

VICTOR: Încearcă la sanatoriu...

Ioana formează din nou un număr:

IOANA: Int 3779... Cu Maria Petroni... Nu sunt de la presă... Mă privește... Să spun cine sunt?... O prietenă... În laborator?... E urgent!

La televizor, sanatoriul în care reporterilor li s-a interzis accesul, este prezentat însoțit de o fotografie veche de la mare a Mariei Petroni, fiica adoptivă a celor doi, care trăiește de câțiva ani într-un orașel; despărțită de părinții ei...

Ioana a așezat receptorul în furcă. Face câțiva pași cu telefonul prin cameră. Se oprește în dreptul unor fotografii din tinerețe. Ea, soțul, copilul...

IOANA: Nu vrea să vorbească... Eu o sun și ea nu vrea să-mi răspundă... Ce să mai mir că nici n-a sunat... Dar e adevărat!... E adevărat!... Toți știu că este adevărat!... Pur și

simplu adevărat... Ce mai vor dacă e adevărat!... Adevărat... E atât de adevărat și toți își bat joc de mine...

Cu telefonul în mână sparge geamul de sticlă ce protejează fotografiile...

IOANA: Tehnologia! Întodeauna la dispoziția dumneavoastră... gogoși irlandeze... poți suna, vorbi la mii de kilometri, poți căuta pe mr. Jones din Canada și Romtelecom îți formează numărul în câteva secunde, nu are nici o importanță... când știi că pentru cineva care e pe aici pe undeva, pe aproape, nu departe, pentru acel cineva, tu nu existi...

A spart telefonul. E gata să-și zdrelească brațul. Victor o înconjoară și o oprește să-și rupă brațul. Ea bânguie sau murmură ceva. Pentru o clipă el a devenit bărbatul care o așează în fotoliu. Îi întinde ceașca de ness pe care, ca și un copil cuminte, ea o soarbe ușor. Ochii ei care se închid...

VICTOR: Puiule... puiule, puiule...

Scena 2

Dormitor. Sunt așezați ghemuiți, fiecare într-un colț al patului. Ea soarbe în continuare încet din ceașca de cafea.

VICTOR: ...ascultă-mă... lasă-mă să-ți vorbesc... sunt lucruri care nu puteau fi truate... parfumul de magnolii... spaghetetele cu brânză de burduf... șampania și... și chiar vinul de coacăze... florile... dansul, verile la 2 Mai... stiu, nu sexul, dar...

IOANA: Nu vreau să o pierd pe Maria...

VICTOR: Ea a luat puterea de la tine... fii liniștită...

IOANA: De ce nu mă sună?

VICTOR: ...acum își vorbește sieși... va suna...

IOANA: Cum le știi întodeauna pe toate!

VICTOR: ...ascultă-mă...

IOANA: Niciodată nu m-am gândit că despărțirea poate fi atât de aproape...
VICTOR: ...te-am iubit întodeauna...
IOANA: ...Hm... unica soluție... divorțul... și să-ți fie silă să o faci...
VICTOR: ...încearcă să nu te precipiți...
IOANA: ...ești un om slab...
VICTOR: ...hmm...
IOANA: ...înfiorător...
VICTOR: ...am fost fericiți.
IOANA: Nu! Nu! Nu! Că vomit! Dar vomit! Mi-e greață! GREAȚĂ!
VICTOR: ...Iartă-mă...
IOANA: Greață!!! Înțelegi?!?
Ioana s-a ridicat și umblă prin cameră. Pe măsură ce vorbește își recapătă energia și suflul...
IOANA: Fiica mea nu reacționează... Nu mă sună... Mi-e rușine de studentele care plâng după mine!... Președintele îmi trimite bezele! Vai îmi vine să răd!... Ha!... Ha! Ha! Ha! Iar eu trebuie să pun parul pe tine!... GREAȚA!?! Da, greață!!! Înțelegi?... Îți dai seama că s-a rupt ceva...
Ioana părăsește camera.

Scena 3

*Ioana își rupe o tabletă de ciocolată. Mănâncă singură. Suge tabletele de ciocolată...
Dincolo, bărbatul își schimbă tricoul cu o cămașă. Se aranjează în oglindă. Se apropie de ușă. Își lasă mâna pe clanță, dar nu o apasă. Stă. Așteaptă...
Singură este Ioana în sufragerie. Degetele ei urmăresc conturul unui princhindel de pe ambalajul de ciocolată. De undeva de departe se aud câțiva clopoței...
Dincolo bărbatul își trage o pereche de șosete. Le urmărește atent: un caroiaj colorat*

îi displace. Le dă jos. Le aruncă într-un colț al camerei. Încearcă o pereche bleu-uni. Îi plac...

Ioanei îi curge o lacrimă. Rupe în bucăți ambalajul de hârtie. În bucăți mici, mici, mici...

Bărbatul este iarăși în spatele ușii, fără a îndrăzni să intre. Își scoate o țigară. Se joacă cu ea încercând parcă, deși este la o jumătate de metru de ușă, să audă ce se întâmplă dincolo... Trece țigara pe la baza nasului. Gustă mirosul tutunului...

Ioana se joacă cu bricheta. Trece deasupra mesei flacăra ei. Suflă. Bucăți mici de hârtie se ridică și plutesc prin aer aprinzându-se...

Victor inspiră mirosul tutunului. Încet rulează țigara pe obraz. Încet, încet, încet...

Ioana rămâne cu bricheta cu flacăra aprinsă în mână. Mai multe secunde. Într-un târziu o lasă să se stingă...

Victor așează cu un gest precis și meticulos țigara în buzunarul de la cămașa crem uni. Rămâne încă în fața ușii... Singur...

Obosită, Ioana își întoarce privirea spre ușă în spatele căreia e Victor. Doar privește. În tăcere...

Scena 4

Ioana a rămas cu privirea spre ușă. Abia acum își întoarce privirea obosită și plictisită.

TV-ul varsă știri și pe ecran apar imaginile Ioanei, Victor, ambii tineri împreună cu un al treilea la fel de tânăr și asupra căruia aparatul se concentrează: este Daniel, profesor în satul bihorean pe care camera îl prezintă însoțind reporterul TV ce a intrat în cadru. Ioana comută la maximum volumul TV-ului... Apasă clanța și deschide ușa camerei. Apare vădit încurcat Victor...

Moderatorul transferă legatura la țară. Reporterul se oprește în fața școlii generale unde mai învață, aflăm din informarea lui, copii din alte trei sate.

REPORTER (TV): Aceasta este școala unde predă de circa 19 ani, Daniel, prieten apropiat al cuplului Ioana și Victor Petroni. Sosirea echipei TV nu l-a impresionat, căci el nu și-a intrerupt orele și a refuzat să accepte păturarea în clasă a echipei de filmat. Înainte de pauză. Așteptăm pauza pentru care doi elevi nu au avut răbdare, ci ei au sărit geamul și au refuzat să răspundă apelului sever al profesorului de clasă. Nu vă este frică că o să rămâneți corigenți?

COPIL (TV): *O să mergă tata la sapă la cartofi vreo două zile la domn profesor...*

CELALALT COPIL (TV): *Nu cred! Că-i mândru domnu Daniel...*

IOANA: Auzi? Înțelegi... VICTOR!

CELALALT COPIL (TV): *O să spălăm tabla cu oțet...*

REPORTER (TV): *Bine ați venit dl. director!*

DIRECTOR (TV): *Bună, bună, doar n-oți fi de la TV-SATELIT?!*

REPORTER(TV): *Chiar de acolo! Ce ne puteți spune despre profesorul de limba română Daniel?*

DIRECTOR (TV): *Da ce aveți cu el?*

REPORTER (TV): *Ne interesează destinul acestui prieten al doamnei scriitor Ioana Petroni!*

DIRECTOR (TV): *O cunoașteți? Am toate cărțile ei acasă!*

IOANA: *Îmi dau lacrimile?!?*

REPORTER (TV): *Vorbiți-ne de dl. Daniel!*

DIRECTOR (TV): *I-auzi ce cunoștințe... Hm... Dl Daniel predă zoologia, istoria, matematica, tot ce trebuie, fără limba română pentru că atunci când el se emoționează se bâlbâie și râd ăștia mici de*

Eminescu când recită și le vorbește de poetu nostru național... acu predă asta, limba română, fata luă domnuă primar...

IOANA: La mâna cui a ajuns Daniel...

REPORTER (TV): *Impresionant ce am aflat! Pentru Dl. Daniel a fost o lovitură... îmi închipui... când a pierdut orele de română...*

DIRECTOR (TV): *De unde știți... Că s-o îmbătat și o intrat cu Skoda într-un pom... de cinci ani...*

REPORTER (TV): *Trebuie să aflăm și punctul de vedere a dlui profesor Daniel... În studio... până vom reveni în pauza clasei a VI-a de la Școala Generală...*

IOANA: Îngrozitor...

Victor se ridică și părăsește precipitat camera... Ioana stă fără să spună nimic. Minute în șir. Volumul televizorului a fost tăiat. Beculețul telefonului pâlpâie de zor. Ioana stă... Victor revine în cameră. Îi aruncă câteva fotografii pe masă.

VICTOR: Uite! Crezi că nu știu de ele?... Că te mai uiți și acum la ele...

IOANA: Ce vrei să spui?

VICTOR: Vrei să spui că nu era nimic între voi?

IOANA: Dar eram prieteni! Toți trei! Tu, nu?!?... Doamne, ce murdărie ai putut să faci?

VICTOR: Fii serioasă... Cred că toată grupa știa că Daniel vrea să rămână în America...

IOANA: Cum adică?

VICTOR: Așa! Chiar așa! Tu nu știai nimic? Îl vedeai zilnic...

IOANA: La cursuri...

VICTOR: Seminarii, cenacluri, cămin?!?... Vrei să-ți spun de câte ori l-am întâlnit la tine în cameră?

IOANA: Dar eram patru fete în cameră! Gina, Vio și Laura și eu...

VICTOR: Dar cu cine vorbea el cel mai mult? Cu mine sau cu tine?!

IOANA: Ești îngrozitor! Să nu-mi spui că erai gelos! Eram logodiți...

VICTOR: DA! Logodiți! Dar pe el îl priveai așa cum...

IOANA: Cum?...

VICTOR: Cum pe mine nu m-ai privit niciodată!...

Ioana încearcă să liniștească conversația... Face câțiva pași până la fereastră și revine înapoi.

IOANA: Nu, nu, nu! Nu se poate... mă acuzi! Tu pe mine... îmi faci scene de gelozie... hai să ne înțelegem...

VICTOR: Sigur...

IOANA: L-ai turnat?

VICTOR: Știau de el...

IOANA: Înțeleg...

VICTOR: Ioana, te iubeam, erai super, nu-i puteam lăsa să mă f...

IOANA: L-ai turnat, deci! Spune!

VICTOR: Ioana...

IOANA: L-ai turnat, l-ai turnat?... l-ai turnat!!!

Ioana aranjează cu vârful degetului arătător fotografiile murmurând:

IOANA: La munte... balul bobocilor... în cămin... când am jucat Cehov... la Costinești... la nunta Cristinei... la porumb... uite în camera de cămin de Paști... ok! vom vorbi puțin altfel... Fii atent!...

Ioana părăsește camera...

Scena 5

Victor e așezat pe un scaun la masa pe care sunt răspândite fotografiile. În unele clișee se regăsește el însuși mult mai tânăr. Mai întoarce câte o poză. Își lasă capul în mâini...

VICTOR (ar putea fi vocea lui venind de undeva, chiar din pereții aceștia care-i ghicesc

fiecare gând): ...Doamne, Dumnezeu... miluește-mă pe mine, Doamne, păcătosul și nemernicul... iartă-mă că nici nu știu ce vreau să-ți cer, ce trebuie să-ți spun... nu mă rog cu anii și lunile... doar când mă doare fierea... când nu pot scrie editorialul sau scade tirajul... înțelege-mă... nu m-am mărturisit nici eu și nici ea... știi câte ticăloșii și murdării am făcut... căci astfel nu poți parcă să reușești... răspund de 197 de oameni la ziar... le dau de mâncare... miluește-mă și iartă-mă și ajută-mă să trec prin aceste clipe... iartă-mă că nu mă adresez decât acum când sunt în dificultate și suferință... nu vreau s-o pierd pe EA... ajută-mă Doamne... fie-ți milă de mine... știi cât sunt de slab și nevolnic... dacă parcă este ceva în mine... că-ți mărturisesc că din voia TA nu mă voi abate... Doamne...

Victor își ridică privirea în sus. Stă clipe multe așa. Mâna Ioanei agită un reportofon în fața lui Victor.

IOANA: Hm... Să știm fiecare cine e, cu cine, pentru cine acționează... Da! Da, ai răbdare...

În fața privirii lui dezolate, ea așează cu un gest sigur reportofonul pe masă. Se retrage un pas. Întoarce lampa de pe bibliotecă spre Victor.

IOANA: Pregătește-te cu răspunsuri clare și limpezi...

VICTOR: Sunt la dispoziția ta!...

Ioana face câțiva pași cu un aer profesoral. Se pregătește pentru marele interogatoriu. Se întoarce spre el. Îl privește doar o secundă melodramatic. Apoi izbucnește în râs...

IOANA: Va fi o discuție care va limpezi lucrurile... cel puțin pentru mine... așa că nu te vei supăra dacă o voi înregistra, căci o voi folosi pentru a mă proteja, dacă va fi cazul, OK?!?

VICTOR: Vrei să pun camera video?

IOANA: Oh?!? Nuuu! Cel puțin deocamdată! Poate mai târziu, dacă va fi cazul... pentru o

declarație... pentru presă, nu? ce spui? stai bine?

VICTOR: Da?... ușor surprins...

IOANA: O cafea?... Un ceai?

VICTOR: Glumești?

IOANA: Deocamdată... Vrei țigări?... Fii tare...

VICTOR: Îți repet! Sunt la dispoziția ta!

IOANA: Ai răbdare!

Pe ecranul televizorului apare fotografia lui Daniel... Îl prezintă moderatorul cu zâmbetul onctuos al individului care poate oricând spăla un cadavru... Daniel merge grăbit pe străzile satului încercând să scape de reporterii care s-au luat după el, moderatorul îi încurajează, ascultătorii așteaptă...

REPORTERA (TV): ...suntem alături de profesorul Daniel... prietenul familiei Petroni... căruia îi solicităm...

DANIEL (TV): Lasați-mă în pace...

IOANA: Doamne... uitate-l... cât a îmbătrânit...

REPORTERA: ...sutele de mii de spectatori ai lui TV-PLUS vor să știe în ce fel a evoluat destinul dvs...

VICTOR: Căcat...

DANIEL (TV): Sunt profesorul cu cele mai multe discipline și ore de predare pe săptămână...

IOANA: ...Școala lui Daniel!...

REPORTERA: ...spectatorii sunt interesați dacă personalitatea dvs. s-a putut remarca aici în satul...

DANIEL (TV): 14 elevi de ai mei au reușit la facultate... dl. Voicu este deputat liberal.

REPORTERA-TV: Dar relația cu familia Petroni...

VICTOR: Curva dracului! e amanta senatorului Moldovan și aici face pe deșteapta!?!

DANIEL (TV): Ne sunăm la telefon...

IOANA: Cred că n-am mai vorbit cu anii...

DANIEL (TV): *...eu citesc... așa... tot ce scriu... literatură mai ales... am fost colegi în facultate...*

IOANA: Nu i-am trimis o scrisoare...

REPORTERA (TV): *Există bănuiala că plecarea dvs cu o bursă de studii în SUA a fost anulată urmare a unui denunț a dlui. Victor Petroni cum că vroiați să cereți azil politic...*

IOANA: Să vedem dacă te dă în gât...

DANIEL (TV): *Ah! Nu! Eu când eram student eram foarte glumeț... toți mă plăceau... și spuneam... vrute și nevrute... dar nu! intenția mea era să mă întorc aici în sat...*

IOANA: Tu ai știut de așa ceva?

VICTOR: Hmm...

IOANA: Nu ții minte ce spunea? Voi preda la Sorbona!

REPORTERA (TV): *Chiar așa? Nu e prea romantic? Nu sunteți complezent față de cei care...*

IOANA: Ce ne spunea? Să navighezi între biblioteci... Să descoperi manuscrise uitate... pe care le cuprinde mucegaiul... le rod șoarecii... unde timpul se oprește...

DANIEL (TV): *Nuuu! Eu aici aveam casă, nu-mi plăcea orașul că era prea agresiv... trebuia să mă însor și mi-am făcut o gospodărie aici... vă invit la o pălincă dacă vreți...*

VICTOR: E o legumă...

IOANA: Nesimțitule...

REPORTERA (TV): *Sigur! Bine! Atât deocamdată! Vom reveni! Dăm legătura în studioul central la un talk-show special...*

“O vacanță de vis”... doar cu Iris International. Imaginile însoțite de pe litoral sunt urmate de prezentarea epilatorului “Tandress” pe care-l utilizează starul Diana...

IOANA: Nu, că-mi vine să înnebunesc... Nu pot! Uite nu pot! Cum poți să îi nenorocеști pe alții?... Din cauza mea...

VICTOR: Eu nu am făcut personal, înțelegi personal?!? nimănui nimic...

MODERATOR: *Suntem în studio la un talk-show special! Am primit sute și sute de telefoane.*

VICTOR: ...parcă nu știu eu cum sunt telefoanele...

MODERATOR: *84% la suta din scrisori se intersează dacă vor divorța soții Petroni?...*

IOANA: Căcat!... Auzi?... Dumnezeule... Viața noastră a ajuns ca salamul?!?...

VICTOR: Ioana...

Pe cranul televizorului apare un grup de reporteri și de curioși din fața casei Ioanei.

IOANA: Trebuie să clarificăm... NOI!

Scena 6

Ioana aruncă o privire printre rulotele trase. Se întoarce și le observă și pe TV în transmisia live. Îl privește gânditoare pe Victor.

IOANA: Hai,... pe balcon. Ieși pentru câteva minute!

VICTOR: Poftim?...

IOANA: Fă-ți gimnastica de dimineată!

Victor este puțin surprins. Privirea de oțel a Ioanei nu admite replică. Victor părăsește camera... *Victor, apărând pe balcon unde face primii pași, este transmis de postul TELE PLUS ORA: 10.22...* Ioana comută telecomanda. Imginea este reluată de toate posturile de televiziune care o comentează.

IOANA: Așa!... Fă... Câtiva pași... Respiră... Câteva mișcări cu brațele... Gimnastica zilnică... cum faci în fiecare dimineată... care e problema? Fii destins... Primul lucru e să-ți pui tricoul... mai repede și trage perdeaua... deschizi geamul larg, larg, larg să filmeze! Zâmbește... Întoarce-te... trage, așa respiră,

trage... încearcă să pari destins... Revino! Mai la stânga... Câteva genoflexiuni... Sus genunchiul! Sus! Sus! Și brațele! Sus brațele! Jos! Aplecări! Jos! Sus! Cu zâmbet! Răsuciri, sunt mai bune răsucirile!... cu zâmbet dragă, să se vadă că lucrezi!... ce tonic e, cum îți aerisește creierii, gândurile, te detașează, nu? Poate scrii ceva și despre psihologia reporterului la ora... nu are importanță, un glob, națiuni întregi, acordă sportului o importanță maximă... Jogging înseamnă civilizație, nu poți exista astfel în secolul XX, te mătură istoria...

Se aud câteva fluierături. Victor îi privește pe cei de afară. Parcă nu-i vede. Numai de aproape ne putem da seama de înjurăturile care le slobozește printre dinți și de frica care i-o stârnește grupul adunat în fața camerei. Frică. Frică. O frică rece, tăioasă, care-l face să transpire...

Pe un canal de televiziune ieșirea lui Victor este cronometrată. 93 de secunde. Instinctiv Ioana continuă și ea numerotarea 4,5,6,7,8,9 și 100!!!

IOANA: Bine! Gata! Hai înăuntru!

Pe ecranul TV-ului, Victor părăsește balconul.

Victor a revenit în cameră. Respiră greu. Se așează pe scaun... Gânditoare, Ioana îi face semn să aștepte...

Scena 7

Ioana se ridică de la masă, face câțiva pași repetându-și gândurile, se întoarce spre el care o urmărește impacientat.

IOANA: Ia telefonul... Victor ridică telefonul.

IOANA: Sună la ziar...

VICTOR: Să lămurim întâi aici...

IOANA: Formează numărul că astfel ies pe balcon și tip...

Victor formează numărul. Ioana îl urmărește. Apelul telefonistei de la “Știrea” este prompt și impacientat. Victor o privește încă pe ea...

IOANA: Cere-ți-l pe “adjunctul”!

VICTOR: Petroni! Cu...

ADJUNCTUL: La telefon!

Victor așteaptă instrucțiunile ei. Vocea precipitată a adjunctului. *La televizor apare în transmisie live redacția în care agitația a crescut brusc. Moderatorul analizează câteva curbe referitoare la entropia audienței.*

MODERATOR: Surprinzător, dar tirajul ziarului se pare că a crescut...

VICTOR: Spiru! La trap!

MODERATOR: Există un sentiment de culpabilitate care face ca publicul să se apropie de Victor Petroni!

IOANA: Ce părere ai?

Apare redacția în transmisie live.

REPORTERA: Se pare că s-au primit vești...

VICTOR: Cum stați cu pagina a treia? Coloane mari! Cu titluri pe verde!

IOANA: Ce pe fază sunt! Cam transparentă redacția ta...

VICTOR: Da, da, suntem la... ce mai slăbește-o și tu... fiți atenți cum controlați, informația ce vine... totul trebuie filtrat.

REPORTERA: Sperăm să obținem cât mai curând un interviu de la redactorul adjunct al ziarului...

VICTOR: Da! refă paginația! E ok!

Un ziarist se apropie de geamul transparent ce îl delimitează pe adjunct de reporteri.

O privește în față pe reporteră și încet, simplu, clar îi indică, soptește, etc: NO COMMENT!

IOANA: NO COMMENT! Imposibil! Spune-i că ești călare pe situație, dar stai lângă mine care sunt oripilată de ceea ce văd!... Ce-i aia că ziarul stă în expectativă? Fără neutralitate! Nu trebuie să-ți ia apărarea! Dar nimeni nu

poate să scrie ce vrea despre viața mea privată! Înțelegi! Viața mea!... Asta-i potul lor! Să iasă la acțiune! Clar!

Pe ecranul televizorului apare în dreptul porții lor o siluetă femină care sună la ușă. O sonerie se aude în casă.

IOANA: Ha! Astăzi chiar e ziua de făcut curat... Ioana iese fulgerător...

Scena 8

Ioana coboară în fugă scările casei. Iat-o la ușă. Nu deschide. Se lipește de ușă. Șoptește celei de după ușă.

IOANA: Matilda?!? Fă-te că nu mă auzi! Tu ești?

MATILDA : Îhh...

IOANA: Nu te putem primi astăzi. Vino săptămâna viitoare... Te superi?...

În cameră, ca și o balegă stă Victor, pe scaun, uitându-se la televizorul *pe care apare ca o siluetă în fața ușii Matilda...* Ioana continuă să-i vorbească Matildei. Din spatele ușii. Cu fața lipită de ușă.

MATILDA: Nuu! Nu-i nimic! Nici nu trebuie să mă plătiți...

IOANA: Dar ai pierdut o zi... înțelegerea noastră?

MATILDA: Nici o problemă!

IOANA: Matilda? tu te-ai uitat la televizor...

MATILDA: Hmm!

IOANA: Matilda? tu ai citit ziarele?

MATILDA: Toate mint...

IOANA: Dacă te întreabă să spui că nu te primesc în zilele când scriu... Vino peste o săptămână...

Pe ecranul televizorului îi observă Victor pe reporteri cum încearcă să o oprească după ce s-a depărtat câțiva metri de casă. Doi

polițiști o protejează și Matilda se depărtează...

Ioana a rămas cu capul lipit de ușă. În fața ei sunt căzute câteva jurnale din cele apărute astăzi și aruncate prin cutia poștală cu pozele lui Victor, Daniel și natural ale ei... Atentă să nu calce ziarele, călcând pe vârfuri, ea se depărtează pe scări unde se oprește și se așează. Pe jos observă apărut editorialul lui Lucian...

Scena 9

Ioana și-a aprins o țigară. Face câțiva pași cu ziarul în mână. O melodie fredonată. Ajunge în bucătărie. Rămâne cu fața ațintită la fereastră. În spatele curții pe rondourile de flori ale micii grădinițe sare un tânăr cu o cameră video. Ioana după un moment de stupoare reacționează. Un salt și cu cuțitul de pâine de pe masă în mână sare pe fereastră din bucătărie ajungând în curte. Fuga, fuga, fuga până ajunge la tânăr. Îi agită acestuia în față cuțitul. E speriat. În spatele lui, în cealaltă curte mai latră câțiva câini furioși.

IOANA: Ce faci? Ce cauți aici? E violare de domiciliu!...

BOGDAN: Sunt reporter de la SATELIT-TV! Nu mă cunoașteți, sunt în perioada de probă... Sunt un admirator al dvs... V-am citit toate versurile... Acordați-mi un interviu! Un minut!...

Doar a schițat să ridice camera, dar ea-l oprește amenințându-l cu cuțitul. Camera revine în poziția înclinată. Vrea să-l împingă înapoi spre gard, dar câinii care latră o sperie și pe ea...

IOANA: STOP! Fără întrebări!

BOGDAN: Telespectatorii!

IOANA: Nu mă interesează!

BOGDAN: Cea mai controversată situație din ultimii zece ani!

IOANA: Încetează! Hm, bine... ai să ieși prin față... tot o să te aprecieze șefii tăi!... Reporterul o ia înainte. Ea în spatele lui agitând în continuare cuțitul de curățat cartofi. Speriată se tot uită în jur...

BOGDAN: Credeți-mă! Nu sunt un terchea-berchea...

Ea îl împinge din spate cu mânerul cuțitului. Mergând el ridică mâinile în sus ca și cum s-ar preda. Recită mergând impins din spate de ea.

BOGDAN: Vara însoțește elevii la atelierul mecanic/ toamna numără lanurile de porumb/ iarna zvârle zăpada din fața școlii/ primăvara cântă la căminul cultural/ mărețul, timidul profesor de limba română/ îmbrăcat într-o salopetă de cuvinte/ muncitor calificat în uzinele Sadoveanu și Tudor Arghezi/ printre rigle și logaritmi/ printre fierăstraie și strunguri/ își face loc într-o salopetă de cuvinte... și abia apucă să-i învețe pe copii că H₂O se numea pe vremea străbunilor apă/ și HPB nu-i o întrepindere oarecare, ci chiar

Hortensia Papadat Bengescu...[\[i\]](#)

Ea l-a dirijat spre geamul bucătăriei. Revin astfel amândoi în bucătărie. El este debusolat. Ea care l-a ascultat vădit emoționată deschide geamul camării unde îl închide. Doar gemulețul pe care îl deschide îi permite lui să observe ceva când se ridică pe vârfuri...

IOANA: Rămâi deocamdată acolo! O să mai vedem ce o să facem... Dar să nu faci vreo prostie...

Îl amență ea cu cuțitul de bucătărie. Părăsește camera... Fredonează aceeași melodie...

Ioana s-a așezat pe scări. Tot pe gânduri. Când le termină de pritocit ne privește liniștită și ne vorbește calm și atent ca și cum am fi în fața ei, iar ea ne vede fața, ochii, buzele, care

uneori încearcă să-i vorbească, ca și cum am înțelege totul...

IOANA: ...cel mai greu este să lupți și să-i judeci pe cei dragi... Cum să poți afla care le este vina lor și care este a celorlalți... cum îi poți pedepsi?... Când îl înjuram pe Ceaușescu știam perfect că el este diavolul și că-mi este permis orice ca să-l lovesc... eram mândră de mine și știam că orice s-ar întâmpla sau oricine ar încerca să-mi facă ceva va putea până la o limită, căci apoi va veni un înger care mă va apăra... Tot timpul au fost atâtea persoane care m-au încurajat, care erau ele mândre că măcar trec pe strada mea... și acum dacă mă întreb, cel mai puternic reazem l-am avut de la Victor. Bărbatul MEU! pe care acum trebuie să-l pun eu la colț și să-l iau să-l scobesc până... unde? Cine știe... Ajută-mă, Doamne, să nu fiu o cățea... Iar apoi... să nu te agiți pentru un post, nici să nu îți cerți copilul pentru o teză proastă, soțul tău e clar că nu are o amantă... dar totul pare că e infectat și trebuie să-l operezi de urgență. Pe viu! Fără anestezie!...

Scena 10

IOANA: Nu se filmează...

VICTOR: Ghmmm... își drege el glasul.

IOANA: Vrei să citești editorialul lui Lucian?

VICTOR: NU! După!

IOANA: Ok...

Ea ridică reportofonul în mână sus, așa să-l vadă, îi apropie de buze, îi face cu ochiul încurajator lui și vorbește.

IOANA: Astăzi, 27 septembrie, ora 12.15, Ioana Petroni înregistrează o conversație cu soțul ei, Victor Petroni, având acordul dânsului...

Reportofonul trece în mâna lui care-l apropie de buze...

VICTOR: Confirm, eu, Victor Petroni, soțul Ioanei Petroni...

Reportofonul este așezat pe masă în centru, între cei doi...

Iar imaginile de pe televizorul cu sunetul zumzăind reproduc în continuare imagini cu cei doi... Ioana în Biblioteca Universitară... Victor în tipografie... Ei doi cu barca în Cișmigiu... Ioana acordând autografe pe stradă... Dar la masă sunt față în față! Se privesc fără milă. Lucid. Jocul trebuie să înceapă...

IOANA: Vrei un juice...

VICTOR: Să începem...

IOANA: Cum te simți?

VICTOR: Excelent!

IOANA: Serios? Tensiunea?

VICTOR: Normal...

IOANA: OK! Ai văzut știrile?

VICTOR: Marea majoritate.

IOANA: Ai colaborat cu Secu?

VICTOR: Sunt împrejurări...

IOANA: Răspunde!

VICTOR: Am fost informator sub codul Poetul.

IOANA: De când?

Ea apropie lin reportofonul de el.

VICTOR: Din 27 septembrie 1977...

IOANA: Cum a început?...

VICTOR: Începuse anul școlar. Tu îți amânaseși sosirea în București. Am fost la un bairam cu trupa. Fusesse și Daniel... Cocheta cu câte o gagică, dar te aștepta pe tine... Dimineața... pe străzi... am simțit nevoia să mă produc... țipând și urlând... am rupt, agățându-mă vreo două semne de circulație... un plutonier s-a luat după noi... fiecare a fugit... a doua zi m-a vizitat sectoristul din complex... cică se spărsese o alimentară din complex...

IOANA: Ce s-a furat...

VICTOR: Cognac! Era clar că era un pretext...

IOANA: Tu unde erai...

Victor ezită răspunsul...Ioana țipă:

IOANA: Vorbește!

VICTOR: În alergarea aia de dimineață m-am lipit de Gina care m-a dus la voi în cameră. Am stat până la prânz. Doar noi doi... Sectoristul avea o declarație a administratoarei cu muzică dată la maximum și țipetele Ginei...

IOANA: Gina nu mi-a spus nimic...

Victor se ridică țipând revoltat:

VICTOR: Gina te ura! Era geloasă pe tine și succesul tău! Admiratori, cenaclu, totul o irita! M-a provocat! După o noapte de chef un șpriț de la ea m-a făcut să explodez! Înțelege?!? Nu i-am putut rezista! A vrut să facem amor în patul tău! Pe cearceaful tău. Dădea din fund! Avea atâta energie! Toată din ură față de tine. Înțelege?

Ioana pare doborâtă. Toată puterea și forța cu care începuse i s-au risipit. Cuvintele lui Victor sunt implacabile. Reportofonul continuă să înregistreze în gol...

Au rămas așa clipe lungi. Ioana și Victor. *Televizorul prezintă scrisorile din nou într-o altă transmisie. Sunt prea obosiți ca să reacționeze. Le privesc mecanic fără nici o reacție. Moderatorul împreună cu câțiva experți analizează grafica:*

MODERATOR: O să avem din nou, imediat, o imagine cu notele informative, da, sigur... Ce ne puteți spune? Regăsiți stilul ziaristului?

GRAFOLOG: Doar un complex facialo-anal al copilului strivit de personalitatea tatălui!

MODERATOR: Ce ne puteți spune despre tehnica scrisului?

GRAFOLOG: Vedeți acele volte ale scrisului par să fie stilul prudent al ziaristului, precum și densitatea de cerneală pe vocale și discursul la persoana a treia.

MODERATOR: Vădit ignorându-și statutul de informatic.

GRAFOLOG: Domnule moderator, fiecare din noi suntem purtătorii unei grile sado-masochiste, a unei matrici vectoriale, care ne formează sau ne alterează personalitatea, identitatea.

MODERATOR: Mă înspăimântați!...Vă mulțumesc, emisiunea noastră continuă...

Dintr-o dată, ca din pușcă, Ioana se ridică și părăsește alergând camera. Alergă prin casă pe scări în sus țipând. Parcă se ferește de uși să le atingă și le evită; doar când ajunge sus la o ușă închisă cu cheia, o forțează precipitată și intră în debara unde se ascunde pe dormeaza plină de praf. Strănută din pricina prafului, dar nu îndrăznește să se ridice, ci doar să privească speriată și îndurerată spre ușa pe care ar putea intra el...

Victor a rămas singur. Face câțiva pași. Se uită suspicios la reportofonul care continuă să meargă. Nu îl oprește. Ia sticla de apă minerală și toarnă apa în câteva ghivece de flori... Revine la reportofon. Vorbește în șoaptă...

VICTOR: Nu am primit bani pentru nici o notă informativă... Totuși cărțile mele au avut uneori un regim preferențial. Mi-e rușine când îmi amintesc cât teatru trebuia să joc ca să-ți explic cum reușeam să le obțin aprobarea... Tot așa când reușeam diferite chestii pentru ziar... Hârtia pentru o ediție intrată în criză, că băieții erau la post, o casă pentru o semnătură de rubrică...

Victor își drege glasul. Se depărtează de reportofonul pe care nu îndrăznește să-l închidă. Ia o sticlă cu tărie de pe masă și-și toarnă un pahar tot într-un colț al camerei. Paharul de cognac este prima bucurie a zilei... Ia jurnalul cu articolul lui Lucian:

VICTOR (OF): Lucică... ce băiat finuț ești tu... nu degeaba ți-am dat casă... dar ai rămas tot naiv... cum te dezici la o adică...

Pe ecranul televizorului apare Daniel împreună cu o femeie. Grafica din partea inferioară ne spune că este vorba de soția lui...

Victor iese pe hol îi strigă în sus spre scări:

VICTOR: Daniel cu soția lui... În direct!

Scena 11

Ioana apare cadaverică după ușa.

Televizorul o prezintă pe soția lui Daniel umblând prin curte unde în spate se observă un solar.

SOȚIA (TV): *DA! Puteți intra! Veți vedea o gospodărie cinstită a unor oameni cărora nu le e rușine cu munca... Eu am am fost până în '89 agronomul CAP-ului! Or vrut unii după aia să mă gonescă din sat, dar eu nu m-am lăsat... așa că uite încet, încet îmi fac o fermă, o-ți vedea... uite solar... așa e viața mea... să dea tot timpul cineva în mine... Am văzut emisunea de dimineață... Nu mi-o plăcut... Eu nu l-am silit pe Daniel să se însoare cu mine... dacă el nu-i mulțămît, să spună... Dacă nu, iarăși să spuie!... Dar atâta scandal cu ce-o fost și ce nu o fost eu nu știu dacă e bine și folosește...*

VICTOR: Să mai spui că nu e fericit Daniel?! E moșier!

IOANA: Trebuia să le facem o vizită...

MODERATOR (TV): *SATELIT-TV a intrat în dialog cu ascultătorii. Sute de mii de ascultători sunt interesați de caz... Căsnicia lor...*

IOANA: ...bine am ajuns...

SOȚIA (TV): *Mai bine s-ar gândi ce pune a doua zi pe masă la copii...*

DANIEL (TV): *Soția mea este mai dintr-o bucată. Veți descoperi și-o față mai blândă... Ea mai glumește...*

REPORTERA (TV): *O secundă! Dăm legătura în studio pentru un interviu de ultimă oră...*

SOȚIA: *...dacă te prind că suni, dispari așa cum ești și rămâi și fără casă și fără copii!*

Din studioul ce găzduiește talk-show-ul despre cazul Petroni, ne vorbește moderatorul:

MODERATORUL: *În această transmisie duplex vă oferim o opinie ultraconfidențială! Un interviu prin telefon cu legătura dlui Petroni: maiorul cu numele de cod: Liliacul! Pentru spectatorii postului Satelit TV!*

IOANA: *Incredibil! Dar?!?...*

VICTOR: *Psss...*

Pe ecranul televizorului apare doar silueta unui bust titrată cu nume de cod: "Liliacul"-prin telefon:

MAIOR (TV): *Doresc să vă precizez că nu am nici o legătură cu apariția dosarului Petroni în presă... Eu l-am contactat pe dl Victor, în '77, fiind vorba de a apela la dânsul ca la o sursă de informații ce pot periclita siguranța națională...*

VICTOR: *Gogoși!...*

MODERATOR (TV): *Tratativele au fost facile?*

MAIOR (TV): *Relativ... Nu au fost probleme deosebite deoarece dl Victor era o persoană inteligentă și a înțeles dezideratele instituției noastre... Au fost doar informări de rutină care să ne clarifice în unele cazuri anumite ipoteze...*

VICTOR: *Ce vorbe de după ceafă?!?*

MODERATOR: *Ați utilizat informațiile despre dna Petroni în vreun fel?*

I-au afectat cu ceva cariera, existența sau familia?

MAIOR (TV): *Ah, nu... Chiar dacă apăreau uneori câteva chestiuni mai delicate, vis-a-vis de ideologia comunistă, eu încercam să le acopăr... Mărturisesc că am avut o simpatie permanentă față de poeta Ioana...*

IOANA: Inocentul! O să-i trimit un volum cu dedicație!... Mă-sa!

Dar intervine o invitată a moderatorului și discuția se mută în studio.

INVITATA (TV): *E culmea! Cine ne apăra!?! Dar cine i-a impus domiciliu forțat?*

IOANA: *Uite-o...*

MODERATOR: *O secundă? Ați auzit întrebarea!*

MAIOR: *Sigur, trec peste ton... Nu știu să vă spun pentru că erau mai multe servicii secrete care acționau...*

MODERATOR: *OK! Atât deocamdată! Vă mulțumim!*

INVITATA-TV: *Sunt siderată de tonul și direcția dialogului în care observ că sunt inculpați soții Petroni! Sunt secretara unei structuri civile: Liberty-90, susținută în România de ONU și care o are în colegiul director pe dna Ioana. Eu am avut o discuție dis-de-dimineată cu dna Ioana care mi-a spus cât este de surprinsă de furia oamenilor și mai ales a mass-mediei și că datorită unor considerente principiale efectiv refuză să se angajeze deocamdată în această mascaradă.*

IOANA: Am vorbit eu cu cineva azi dimineată?... Cine-i foca asta? E ceva putred... Ioana rămâne pe gânduri. Transmisia s-a terminat, iar pe ecranul televizorului apar desene animate. Victor nu mai rezistă și stinge televizorul. Nervii îi cedează!

VICTOR: Nu mai pot! Ce porci?!... Cică eu am înțeles rațiunile înalte și f... ce gargară!... Știi de câte ori l-am implorat să mă lase azi, mâine, dar să mă lase în pace... I-am căzut în genunchi... să scap de EI!!!... Dar el nu-mi lăsa lațul... Pentru nimic în lume... Acum el mă apără...

Pe Victor, efortul îl doboară... Tușește, se îneacă... Se lasă pe scaun ca și cum o gheară rece i-ar prinde inima și i-ar stânge-o... Este

fără putere... El face o criză. Îi e rău. Ea este lângă el. Doar o secundă îl privește impasibilă. Față în față. Fără să facă nimic. Nimic... El o privește rugător. Ioana reacționează...

IOANA: Ți-e rău? Ai grijă... liniștește-te... pastilele...

Îi caută repede în buzunarul de la pantaloni și-i extrage câteva pastile din tub. Un pahar cu apă. El înghite pastilele, se liniștește, vrea să vorbească... Ea-l oprește...

IOANA: Psss...

VICTOR: Le-am spus ani de zile tot, tot, tot... dar nu te-am mai înșelat niciodată... crede-mă... nu m-am culcat cu nimeni altcineva... chiar dacă uneori mă provocau... câte una... eu te vedeam întodeauna pe tine înainte, în fața ochilor...

IOANA: ...liniștește-te.

Pentru prima oară în aceea zi, ea-l mângâie pe obraz. Ochii ei sunt iarăși luminoși. Cu înțelegere îl privesc... Ioana îl părăsește pe Victor. Cu gesturi atente și calme pregătește o compresă. I-o aduce și i-o așează pe frunte. Victor a rămas în fotoliu. Vrea să spună ceva. E un efort pentru el, iar ea nu-l lasă.

IOANA: Ai răbdare, ai răbdare, ai răbdare...

Ea îi ia mâna și-și mângâie obrazul cu mâna lui. Încet. Privindu-l în ochi.

VICTOR: Ți voi spune totul... Totul... Mă înțelegi...

Ioana îi răspunde șoptind și glumind...

IOANA: Da, da, da! Iar vorbești prea mult... guralivule... stai liniștit...

Stau așa minute în șir. Televizorul merge în continuare:

INVITAT: *Concordia socială presupune compromis.*

GRAFOLOG: *Stimate domn, intransigența nu reflectă caracterul...*

De afară se mai aude zumzetul celor din fața casei. Becul telefonului pâlpâie din nou. Ioana îl ridică.

MARIA: Mamă... sunt eu Maria...
IOANA: Ah, te-am sunat dimineață...
MARIA: Mamă, am fost și eu bulversată de
cele întâmplare... TU?!?
IOANA: Ah, sunt bine, lucrurile se vor
lămurii...
MARIA: Mamă, mi-e dor de tine...
IOANA: Ce drăguță ești!... Vrei să vorbești cu
tata?
MARIA: Poftim?!? Tu, ce spui?!?
IOANA: Acum a ațipit, dacă suni peste o oră...
sau să te sunăm noi.
MARIA: Mami, ce nemaipomenită ești tu! vin
pentru câteva zile acasă...
IOANA: Oh, te așteptăm! Când ajungi?
MARIA: Cred că mâine dimineață. Te pup...
Ioana se întoarce către Victor. El a adormit în
fotoliu. Ioana părăsește camera cu telefonul în
mână.

[i] Versurile sunt din poezia "Reportaj" de Mircea Dinescu

ACTUL III

Scena 1

Ioana intră în bucătărie cu telefonul după ea. Pornește aragazul, mixerul care funcționează în gol și robinetul de apă... Se uită prin toate părțile. Evident îi este frică să nu fie ascultată. Formează un număr de telefon...

IOANA: Cu Maria... o prietenă sunt... da aștept... Da, da... tot eu sunt... fii atentă... vii mâine dimineață? Să intri pe poarta din spate... da, e o nebunie afară... lasă, nu mă întreba nimic acum... pa!

Ioana se ridică. Se duce la fereastră. Se uită în grădina din spatele casei... Apoi se întoarce și se uită cu teamă prin bucătărie. Îi e teamă...

Oprește robotul care face un zgomot infernal. Lasă apa să curgă. Îi e frică să nu fie ascultată. Deschide fereastra. Inspiră aer proaspăt. Cu poftă. Se lasă apoi cu fața lipită de fereastră... Aerul adus de vânt o înviorează. Ridică un ziar. Vântul care îl suflă. Ioana ascultă zgomotul hârtiei bătute de vânt. Ca și cum ar fi descoperit ceva. Chicotește. Tristă și vlăguită de clipele care au trecut...

Ioana curăță cartofii. Fredonează o melodie. Cântecul o binedispune. Becul telefonului pâlpâie. Se sperie. Devine precipitată. Dă drumul robinetului mai tare. Taie câteva ziare fâșii cu foafeca. La agață în dreptul ferestrei. Fâșâitul ziarului se suprapune peste picăitul robinetului. Hm?!? Merge. Acum ridică receptorul telefonic.

IOANA: Alo? Da! Ah... Ce faci Mia? Bine? Hm... Nu! n-am ieșit din casă... n-am fost la facultate... nu, nu nu, nu vin la sediu!... Scriam... ce se aude... hm... imprimanta lui Victor... Asociația? Hm, merci de încurajare!... Sunteți drăguți... Ați vorbit cu un avocat? Să-i dăm în judecată!... Hm... Bine, o să vedem!...

Ce-i aia și pentru divorț?... Divorț?... Ce divorț?... Ați căpiat?... Dar, nu mă interesează nici un sondaj! S-a înțeles! Am terminat! Gata! Bună ziua!

Ioana continuă să curețe cartofii. În felii subțiri și lungi. Îi deschide geamul camerei unde l-a închis pe tânărul Bogdan.

IOANA: HAI! AER!

BOGDAN: Uf... mulțumesc... n-am auzit nimic...

Ea pregătește un șpriț. E de coacăze. Îl oferă prin geamul întredeschis.

IOANA: O să te răcorească! E de coacăze! Ca pe post...

BOGDAN: Eu nu cred toată gargara aia!

IOANA: Ba să știi că e tonic!...

Ioana continuă să prăjească cartofii. De lângă aragaz continuă să vorbească cu reporterul tv aflat în cămară.

IOANA: Nu te-am prea văzut pe post...

BOGDAN: Am o figură prea blajină... Eu culeg și pregătesc materiale. Alții sunt cu spectacolul...

IOANA: De cât timp lucrezi?

BOGDAN: Aproape trei luni.

IOANA: Îți place?

BOGDAN: E provocator și spectaculos!... Dar nu prea ai timp de versuri sau filozofie... În cazul dvs... simțeam că trebuie să vă văd...

IOANA: De ce?

BOGDAN: Pe post erau numai aberații!

IOANA: Ce anume?

BOGDAN: ...hmm... vinul de coacăze... mașina Olivetti... cafeaua ness, câte opt pe zi când scrieți...

IOANA: ...beau multă cafea... altceva...

BOGDAN: hmm...

IOANA: Zi!... și-i arată iar cuțitul, dar el zâmbește.

BOGDAN: Ați riscat un avort ca să nu nașteți vara... și nu mai puteți avea copii...

IOANA: ...mi-era frică de sarcină... am fost slabă... o greșeală de-a mea...

Ioana continuă să pregătescă masa. Cârnăciorii oltenești. Salata...

BOGDAN: Nu, dar de ce nu vă place să vă epilați?!?

IOANA: Poftim?

BOGDAN: Nu suportați durerea... vă plăceau mângâierile pe gambe ale dlui Victor...

IOANA: mi-e silă...

BOGDAN: Eu sunt revoltat. Nimeni însă nu-și pune problema dacă are dreptul să publice așa ceva... e vorba de intimitatea dvs...

IOANA: Cred că este o iluzie că putem decide ceva... iar eu să hotărâsc acum?

BOGDAN: Ah! pregătesc pentru ediția specială de la noapte, iar în pachetul de știri tari e o scenă cu dl Daniel când îl face terci nevăsta-sa... care vă pomenește...

IOANA: poate ar trebui să facem ceva pentru Daniel...

BOGDAN: Sondajele vă sunt favorabile!

IOANA: Mănânci cu noi?

BOGDAN: Poftim?...

IOANA: Mă duc să pregătesc masa!

Ioana părăsește bucătăria cu brațele pline de platorile de cartofi, cârnăciori și salata...

Scena 2

Ioana agață de canaturile ferestrelor deschise, dar protejate de roletele întredeschise fâșii de ziare. Vântul le flutură. Afară sunt reporteri agitați care uneori se ceartă cu supporterii soților Petroni. În cameră Victor s-a trezit. O urmărește surprins pe Ioana. Ea îi sesizează uimirea.

IOANA: Sunt absolut convinsă că e plină casa de microfoane!

VICTOR: Poftim?!?

IOANA: Tu n-ai văzut ce se agită totul în jur? Când suni la ziar ce reacționează tv-ul? Foca aia cu care n-am vorbit? Pariurile de divorț? Cine prezintă cazul la Satelit? Spălătorul de cadavre...

VICTOR: Ce vrei să spui?

IOANA: Că cineva se joacă cu noi și nu știu cum nu ne dăm noi seama!... Înțeleg! Au apărut dosarele mult cerute... Le-am cerut și eu! Fără să știu ce mă așteaptă! Tu parcă te opuneai? Nu!?!

VICTOR: Acum mă simt mai liniștit... Chiar aș vrea să-mi ceară Liliacul ceva!...

IOANA: Văleu! Nu te juca!

VICTOR: L-am trecut pe NON! He, he, chiar că mi-ar plăcea să mă sune!

Să-l pot băga în mă-sa!... Dar uite că nici o mișcare... ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic... e prevăzător... dar o să-i fac eu figura!

IOANA: DA! Dar bâlciul abia a început?! Îți dai tu seama dacă Matilda urmărește știrile? Dacă trece de polițiști, ea? bleaga? Și sună dis-de-dimineată?!?

VICTOR: Ioana liniștește-te...

IOANA: Dar îmi pierd și eu controlul...

Ajutată de el, ea aranjează masa. Ea așează un al treilea tacâm.

IOANA: Uite, avem și un musafir!

VICTOR: Poftim?

IOANA: Un puști, un reporter, l-am încuiat în cămară până una alta... nu vrei să-l invităm la masă?

VICTOR: Cum vrei tu!

IOANA: Du-te și scoate-l... Nu te enerva!... Adu-l sus la tv!

Rămasă singură în sufragerie, Ioana face câțiva pași. Se privește în oglinda masivă aplicată pe ușa dulapului. Îl deschide. Un umerăș cu o rochie mai elegantă. Dispare la baie...

Scena 3

Victor coboară scările. Intră în bucătărie. Deschide ușa de la cămară. Bogdan îl salută cu respect.

BOGDAN: Bogdan...

VICTOR: Petroni!...Haide sus! O să mănânci cu noi!

VICTOR: Camera las-o aici...

Cei doi urcă scările. Intră în sufragerie. Victor pornește telecomanda.

Un buletin de știri sportive se termină. Promoționalul anunță peste o oră un reportaj despre publicistica soților Petroni din ultimii ani. Câteva imagini cu interiorul casei. Holul, curtea și grădina, sufrageria. În urmă cu câțiva ani.

VICTOR: Ei, dar am mai și zugrăvit! Ne dați așa?... să râdă lumea de noi?

BOGDAN: Ați mințit poporul cu televizorul...

VICTOR: Unii au făcut câte o revoluție! Alții școală grasă: cum mănânci, vorbești, filozofezi în metrou, educație superintelectualistă excelentă pentru chelneri, gospodine peste 33...

BOGDAN: Noi oferim pulsul planetei 24 hours per day!

VICTOR: Înțeleg, dar să mă facă de râsul lumii! Să zică coana Popeasca din Pantelimon: "Mă dar casă au aștia?!? Neîngrijită?! Se poate?"

BOGDAN: Coana Popeasca o să zică: Mă, dar ce greu o duce!...Ia să văd ce mai scrie el azi în ziar"...

VICTOR: Aoleu! Nu mi-am scris editorialul pe mâine...

BOGDAN: Aveți scuze!

VICTOR: Nu ține... După masă, la cafea, hm, bem o țuică?...

Victor parcă s-a mai bine dispus. Prezența lui Bogdan este tonică. Țâțâie mulțumit din buze

cu paharul de țuică uitându-se prin cameră după Ioana care nu mai apare.

Scena 4

Dușul curge. Ioana s-a strâns stând în șezut pe porțelanul alb al căzii. Întoarce fața spre apa care vine de sus și o lovește trezindu-i corpul. Pentru prima oară uită de toate noutățile acelei dimineți care au dat-o peste cap. Mulțumită se ridică din cadă. Ștergându-se în fața oglinzii gândurile revin spre ea.

IOANA: Ar trebui oare să rup cu toate și să încep totul de la început?... Nu pot să plec din casa asta pur și simplu... Trebuie să știu ce se va întâmpla cu Victor... Ar fi culmea să-i dau eu lovitura de grație! Poate peste câțiva ani... Uite de aia am îmbătrânit... nu pot s-o rup cu toate dintr-odată... trebuie să-mi planific... și... până una alta sunt aici... acum îmi simt cum se adună în mine toate crispările îndurate de alungul anilor, toate amestecate cu teama de a nu greși când hotărâsc acum ceva... cum îmi tremura inima când trebuia să intru în bazinul cu apă adâncă... câte frisoane aveam la primele ore de șofat... nopțile când mă iubeam cu el și teama că nu ne vom potrivi și cât de bucuroasă eram că toate se risipesc... iar apoi când eram “marea voce”... strigătul din pustiu al cărui articole frisonau redactorii... cea a cărei maliții îi enervau pe oficiali... cea care nu ezita să spună unde putea ce căcat era aici... Doamne, ce frică îmi era atunci când trebuia să ies cu un articol, să predau materialele lui Agnes de la cică “liniile olandeze neidentificate”... sau textele pentru șanț, postul de radio care îmi electrizase tinerețea... nu puteam să ies din casă fără să nu beau un pahar de vin... să pipez trei-patru

țigări, pe care le mâncam aproape... să mă rog lângă cuierul de lângă ușă... să mă îmbrac în haine cât mai groase... și să tremur pe stradă... pe orice stradă... oricare... iar acum uite cât sunt de amețită, obosită, timorată și dezamăgită de firavitatea intuiției mele care-mi spune că trebuie să țin lângă mine pe acest bărbat, care , uite, și el a cam obosit...
Își îmbracă rochia. O linie de ruj pe buze. Saboții în picioare...
IOANA : Poate dansăm!?!

Scena 5

Ioana revine în sufragerie. Victor o aplaudă bucuros. Bogdan este fermecat de cei doi...

VICTOR: Dna Ioana! sunteți în toate buletinele de știri!

IOANA: Oh! Domnu Petroni, vai ce mă flatați?!...

Servesc masa. Agreează salata. Gustă fiecare câte un șpriț.

BOGDAN: Sunt onorat de invitație...

VICTOR: Ei! Nu-ți fă probleme!

IOANA: În fiecare clipă în fața camerei de filmat!...

Râd toți mulțumiți.

BOGDAN: Salata e deliciosă...

IOANA: Am învățat-o de la el... Unde? La Portița? pe plajă...

VICTOR: E determinant oțetul și mărarul. Cred că suporta și puțin bulion... Hm... Ce ziceți?

IOANA: Trebuia să fac și niște spaghete.

VICTOR: Lasă pe deseară.

IOANA: Ar trebui să facem o petrecere? Hm...

Ea ascultă fâșâitul ziarelor bătute de vânt.

IOANA: Oare băieții sunt pe fază?

VICTOR: Cred că-i cam blocăm...

IOANA: (cuiva aflat în altă parte): Ce spune domnul maior?

VICTOR: Pe noi cred că ne ascultă un colonel!...

BOGDAN: Care și-a dat doctoratul. Vi s-a mai întâmplat să bănuieți că băieții cu microfoanele lucrează?

IOANA, VICTOR: De câte ori!

BOGDAN: Ce faceați?

IOANA: Ignoram... Socoteam că dacă ne ascultă ei însuși au de învățat...

BOGDAN: Nu e periculos?

VICTOR: Uneori da, deși...

IOANA: Nu, dar nu vezi ce psihoză s-a creat? De azi dimineață merge tv-ul și nimeni nu se întreabă ce este mistificare? Ce este adevăr... Dacă e? Atunci hai să-i lăsăm în pace... Cum de a ieșit azi totul în același timp pe piață? La tv, radio și presă... Cred că sunt un sac de hârtii care le tot vād la tv... Ei știu mai bine ce am eu în buzunar... oribil!

VICTOR: Uite-l pe Daniel!

Pe ecranul tv-ului apare Daniel pe uliță în sat. A fost dat afară din casă de soția lui. Reporterița care comentează scena înconjurată de un cârd de copii îl înconjoară pe profesor.

REPORTERA: Domnu' profesor!

DANIEL: Domnișoară, știți, vă rog mult să mă lăsați în pace.

Copiii lui, un băiețel și o fată apar după gard.

FETIȚA (TV): Te duci la București tatii?

DANIEL (TV): Mă duc pe dracu... Sunt la bufet...

A apărut și soția sa.

DANIEL: Viu la noapte... Cred că la anul o să predau numai sport!?!

SOTIA: Amărățule te țin de douăzeci de ani pe masă, pe casă, nu ești în stare de nimic, de nimic nu ești în stare. De nimic!

DANIEL: Toată lumea e deșteaptă, numai eu sunt prost!

Daniel o ia în susul uliții...

IOANA: ...Unde sunt aventurile pe care le aștepta?... Călătoresc în noapte cu mașina având alături acea femeie îmbrăcată în albastru cu părul roșcat în care luna aruncă reflexe aurii. Doar muzica se aude și în depărtare mugetul mării pe a cărei plajă ne grăbim să ajungem...

VICTOR: ...era generația Beatles...

Ioana se ridică și părăsește camera ascuzându-și cu greu emoția. Victor iese pe balcon de unde culege câțiva bulgări din ghivece ce le aruncă în cei ce urmăresc casa de peste drum... Îl urmărește la tv Bogdan. Se simte în plus și părăsește sufrageria...

Pe ecranul tv-ului Victor amenință cu pumnul. Vocea lui congestionată umple camera!

VICTOR: *Nimeni nu are dreptul să mă judece! O să vă arăt eu vouă! Căcănarilor! Eu n-am băgat pe nimeni la apă! Vreți să loviți în Ioana! N-o să vă las, chiar dacă credeți că vă puteți folosi de mine! V-arăt eu vouă!*

Doar el pe ecranul televizorului în toată sufrageria imensă cu masa pusă și abandonată...

ACTUL IV

Scena 1

Victor pornește să o caute pe Ioana. Intră prin camere. Fără a o găsi. În bibliotecă rafturi de cărți au fost aruncate pe jos. Biroul său este răvășit, uneori i se pare că o aude la etaj, dar atunci când intră într-o cameră nu o găsește. E o casă veche cu mai multe dependințe ceea ce sugerează uneori mai multe încăperi. Victor este și furios și speriat când nu descoperă decât urmele trecerii Ioanei.

VICTOR: Măsa'... și-a ieșit din minți... ce naiba are cu biroul meu... uite și florile sunt atinse... apa pătează furnirul...chiar să se ducă dracului toate nu? de ce nu?!?

Nu îl observă nici pe Bogdan a cărui cameră de filmat este așezată în curte pe trepied ca și cum ar aștepta din clipă în clipă pe cineva să vină să fie filmat. Devine precipitat și agitat. Aleargă prin casă revenind în locuri pe unde a mai trecut fără a o găsi. A obosit. Să fi ieșit afară din casă. Reporterii sunt de o parte, camera lângă care a apărut Bogdan care-i șterge obiectivul în cealaltă parte a casei, în fundul curții. Vorbește ceva în fața camerei. Ce oare? E greu lui Victor să-și dea seama...

VICTOR : ...soții Petroni trădează o stare de panică prost mascată... nu pot realiza cum au avut atâta agresivitate înainte de '89, cel puțin ea, care este de o sensibilitate... referitor la ziaristul Victor, evident dovezile se confirmă... încearcă un sentiment acut de culpabilitate... ne vor lipsi oare aparițiile lui zilnice în presă... Unde o fi Ioana?

Baia este goală, bucătăria așa cum o știa, iarăși a revenit în sufragerie unde nu este nimeni decât televizorul cu aceleași imagini ale tinereții lor pe care le întrerup reclamele

de detergenți... Unde o fi ea?... S-a panicat Victor. Aleargă prin toată casa. Două gambe în spatele ușii dulapului de la mansardă o trădează pe ea așezată strânsă toată într-un colț. E Ioana.

Scena2

Victor a intrat în cămăruță. Ioana nu reacționează. El se așează pe patul uzat încercând să-și tragă răsuflarea și să o calmeze apoi pe ea. Ea simte că el vrea să spună ceva și reacționează de îndată.

IOANA: Nu! NU! Nuuu! să nu spui nimic! Tu ești cea mai urâtă față a răului. Mai rău ca și un criminal! Cadavrele tale circulă... sunt vii și umblă... cum își duce... soarta acolo în cătunul ăla... vrei să știi câte povești îmi spunea... ce era viața și ce spera să facă... înțeleg de ce nu l-am mai văzut... el e altul... nu mai are treabă cu cea fost el sau noi... și eu care credeam că ce am mai dres și am mai făcut... hm... murdăria e vie... e vie... înțelegi... trăiește... În tot acest timp al revoltei ei urlate și țipate, care uneori pare isterică prin înălțimea sunetelor, iar alteori surprinde prin scâncetele ce-i scapă, în tot acest timp el nu face decât să murmure :

VICTOR: Taci, taci, taci...

IOANA: ...Da, da, daaa! E vie! Uite trăiește, respiră, mănâncă... cadavrul...

IOANA: profesorașul Daniel cu o codiță de trei, cinci, nouă, câte notițe?... s-a dus ambiția care îți spun eu că o avea, luciditate 0.3, inteligență în scădere... dar, hm, fericit, împlinit: minus 7,8 pot oare cifrele să echivaleze răul, dezastrul, miciuna, înfrângerea?

VICTOR: ...taci, taaaci, taci... nu am înfundat personal pe nimeni, nimeni, nimenea...

IOANA: serios? Chiar așa?... apoi vină alții: o cohortă de Ionești, Popești, Ioni, Mării, nenorociții ce au avut șansa să te cunoscă, să ți confeseze, mărturisescă, la o bere, la ziar, nu are importanță...

VICTOR: ...taci, taci, taci... că nu am scris decât lucruri, fapte, măgării știute și arhicunoscute, înțelegi, pricepi? Asculți!... taci...

IOANA: Naivii nici nu știu de ce le-a mers așa de stupid, de ce norocul, șansa, izbânda i-a ocolit... de ce s-au dus... ei se privesc în oglindă... nu se văd, nu simt, nu realizează că sunt niște cadavre "PETRONI-'78", '83 sau '85 chiar șapte nu?!?, sunt legumele tale, vitele nonorocitelor alea de delațiuni, reușitele magnifice ale excelentei ideii că te poți juca cu SECU ca Tom și Jerry!

VICTOR: ...te implor taci...

IOANA: NU VREAU! Murdăria e vie, pute frumos, se vinde excelent, tot timpul și mai alea la ocazii, realizezi ce ai făcut... câte cadavre VII, da, vii! Sunt ale tale, îți aparțin... spune... e vie, vie, vie, înțelegi...

VICTOR: Destul! TACI! Ajunge! Până aici!

Dar el nu mai suportă acuzele ei. Se ridică și o bate. O lovește fără milă cu ură și agresivitate. Ea încearcă să rămână retrasă, dar el o apucă și o trage în interiorul camerei unde continuă să o lovească cu palmele.

VICTOR: M-am săturat!... Înțelegi! Cine ești tu să le judeci pe toate... nu vreau... na! Na! Naaa!

O lasă întinsă pe dormeaza cu arcurile scoase. Victor iese pe holul de la etaj. În curte, în fața camerei video, Bogdan încearcă diferite poziții de interviu, vorbind cu larghețe și generozitate... Victor coboară scările...

VICTOR: ...uff... totul s-a dus dracului!

Se învârte prin casă. Singur. Mai lovește și el o ușă, mai bea un pahar. Dintr-un sertar extrge câteva tuburi de somnifere.

VICTOR: ...cinci, șapte, zece, douăzece, treizeci... efect garantat... să se ducă dracului toate... să se aștearnă uitarea, brrr, mâine poimâine, trebuie s-o văd și pe Maria care o s-o ia de la început, fiecare întâlnire cu cineva va fi un șir întreg de explicații, de sentințe, teorii paraexistențiale... când adevărul e simplu... Dumnezeu... de ce nu am o armă în casă... un pistol, o armă de vânătoare și totul se rezolvă... nu?... sau să-mi pun funia în gât... cred că nici nu știu să-i fac un nod, poate sun pe Lucică, prietenul ultraîndatoritor... uite că nu pot să fac tocmai acum un noduleț la o banală frânghie... căcat! Fff, cognacul ăsta e beton, uite când e minunat! Când vezi clar moartea în față! Unica șansă! Tot corpul ți golește atunci de toate nimicurile... când simți că te cari... și malul celălalt te așteaptă... e atât de aproape... e liniștea izbăvitoare de furtuna care ți-a sfârtecat creierii... ce nemernic pot să fiu!

Cum să mă car și s-o las aici așa pur și simplu pe femeia asta... doamne, o mână lasată pe frunte a iertare ar fi tot ce îmi doresc... stau, stau, stau ca un vierme care se tot frământă cum să revină soldat!

Întunericul se lasă pe casă. Încet. Clipe întregi și nimic, doar roletele se mai mișcă. Vântul ce înconjoară casă. Rumoarea de afară.

Scena 3

Victor își scrie articolul de mâine. Lucrează la computerul care a scăpat din vârtejul ce a trecut prin biroul său. A fost furia Ioanei. Scrie concentrat cu poftă și ritm. Nervos. Agitat.

VICTOR: ...nu pot să neg contactele permanente avute de a lungul anilor cu Securitatea... împrejurările îmi pot oferi

circumstanțe... doar față de cei care în situații asemănătoare au avut puterea să refuze... astfel nu mai rămâne decât comparația... limitelor până unde ai mers... voi fi la dispoziția oricărei persoane, a oricărei structuri, instituții, ziar care cu probitate și echidistanță va voi să cerceteze, reflecteze, prezinte relațiile mele cu ofițerul informator Liliac... sunt dispus să suport în justiție orice investigație, orice implicare, orice demers a celui care se va socoti și dovedi prejudiciul ce i l-aș fi adus prin relațiile avute de mine personal în perioada '77...'89... hm... îndrăznesc să recomand cercetarea arhivelor și prezentarea completă a dosarului personal care poate dovedi presiunile la care am fost supus în perioada '90-93 chiar cinci... și refuzul de a mai continua această rușinoasă colaborare sau de a permite în vreun fel implicarea mea sau a ziarului pe care-l conduceam... Nici un colaborator de al meu personal nu a fost implicat direct sau indirect în această activitate...

A terminat. Cu telefonul în mână solicită tonul de fax de la centralista ziarului. Îl primește. Ezită... Aceasta devine impacientată... El încă ezită. De de după ușă se aud pașii ei. Ai Ioanei... El dă drumul faxului... Păstrează legătura computerului cu faxul care merge. Tastează pe butoane în grabă: DEMISIA... începând cu ora... consultă ceasul...

În sufragerie, Bogdan golește paharul de șpriț în fața televizorului unde apar imagini ale redacției agitate în timp ce recepționează fax-ul lui Victor, știre anunțată: atât în imagini, cât și în grafica din partea inferioară a ecranului unde a apărut și logo-ul cazului Petroni! Moderatorul a recepționat prin telefon știrea demisiei.

MODERATOR: O mare lecție de demnitate pe care ne-o oferă o mare personalitate a jurnalisticii contemporane românești care

este dublat de un caracter de oțel... etc... Pentru telespectatorii Satelit TV trecem în redacția ziarului... și revenim la...

Adjunctul așezat în scaunul său din birou acordă un interviu.

ADJUNCTUL: Ce să vă spun? Cred că e retragerea demnă a Boss-ului, a dlui Petroni, în fond e vorba de o reacție de silă la această mare agresivitate și intoleranță, în care noi colegii ne-am impus o rezervă.

BOGDAN: Căcat!

Cu un gest scurt al mâinii simulează pistolul care ochește ecranul!...

În cameră, Victor rămâne cu capul prins în umeri. Îi este greu să suporte lovitura ce și-a dat-o. Încearcă să-și ridice privirea în sus. Caută aer. Fără succes.

Scena 4

Ioana apare în ușa sufrageriei. Îl observă pe Bogdan. Se scuză și se retrage. Îl caută pe scări pe Victor. Nu-l găsește. Intră în baie și se spală pe față. Victor intră în cameră. Stinge televizorul. Îl ignoră pe Bogdan. Iese din sufragerie. O ia pe scări. Afară plouă. Bogdan coboară grăbit scările. Se întâlnește cu Ioana care-i zâmbește ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Trece pe lângă el. Ea revine. Instantaneu, el se întoarce spre ea...

IOANA: Ai să transmiți tot ce vezi?

BOGDAN: N-am mai luat legătura cu redacția de când m-ați închis în cămară... Efectul gemului de capșuni...

IOANA: Îl prepară Matilda...

BOGDAN: V-am recunoscut scrisul de pe etichete...

IOANA: versurile le știu de la bunica...Tu scrii?...

BOGDAN: Da! Cum de ați simțit?

IOANA: Se simte... Hm... Și camera video?

BOGDAN: Din ea trăiesc...

IOANA: Nu vorbi așa... ești tânăr... să stai pe aici...

BOGDAN: Nu se poate!... Vreți să vă înregistrez?... ȘTIU! sunteți revoltată! ȘI EU!!! Ea face câțiva pași... Parcă pe poante... Vrea să detensioneze atmosfera...

IOANA: Ah... nu... doar așa... să nu... mi-e întodeauna jenă... că apar ca o babă care vrea să fie cu câțiva ani mai tânără...

BOGDAN: Aveți atât de mult farmec...

IOANA: E un pericol!

BOGDAN: Nu cred! Cred că sunteți o persoană rațională prin excelență!

IOANA: Da, să știi... întodeauna mi-am dorit aceasta, deși au fost ani ai tinereții când ai impresia că spiritul poate descoperi lumea... iar apoi când observi cât de precară este construcția mentală pe bază științifică, argumentată, demonstrată, iar limitele fac filozofia ridicolă...

BOGDAN: Bine, dar poezia? Dumneavoastră scrieți! Cuvântul nu explorează lumea?

IOANA: ...uneori da, uneori nu... poezia e muzica cu care sufletul poate exista... nu înseamnă soluții, explicații, ecuații... în fond misterul tulbură... iat-o apoi când descoperi nemărginirea...

BOGDAN: ...credeți în Dumnezeu...

IOANA: ...de câțiva ani... DA!... nu e același fel de când eram copilă când eram așa la țară uneori evlavioasă... la bunici... acum mi se pare că doar acceptându-l nu-mi simt singularizată existența... că e mult mai adevărat și împlinit a-l știi fără definiții, ci doar în nemărginirea care îi aparține și care spre șansa noastră ne cuprinde... astfel parcă ai nimănui suntem...

BOGDAN: Îi acordați circumstanțe soțului?

IOANA: ...cred că va trebui să-l ajut să le dobândească el de la viață... uite asta te rog să nu mă întrebi... să lași deoparte, e doar pentru tine, sincer, dar cred că nu mi-aș ierta niciodată dacă în orice tentativă a lui de a se limpezi, curăța, mărturisi nu i-aș fi aproape... să știi că aceasta îți dă putere... gândul că poți respinge gratuitul, facilul, convenabilul, personal pentru a-ți asuma imposibilul care te poate chiar mânji, cu noroi, excremente, gunoaie, tot ce vrei... dar îl curăță pe celălalt...
BOGDAN: Trebuie neapărat să vorbești în fața camerei de filmat!

IOANA: Crezi? Poate el?

BOGDAN: Ar fi nemaipomenit!

IOANA: Cred că trebuie să fie ceva foarte simplu... nu știu... e puternic... sensibil... de loc ușuratec... dar acum e disperat...

BOGDAN: Vă e teamă?

IOANA: Da! Poți greși îngrozitor când ești singur și disperat...

BOGDAN: Noi trăim într-o lume neglijentă și...

IOANA: grăbită, obosită, nefericită și EA e DISPERATĂ... e greu să-i acuzi și pe alții... chiar incorect...

BOGDAN: Nu credeți că e necesar să fim și mai severi, mai duri, mai neiertători?

IOANA: În primul rând cu noi înșine... astfel suntem stupizi, ridiculi, falși, găunoși, îngrozitor... fără drept de apel...

BOGDAN: Mă iertați... căsnicia dumneavoastră a mai fost în pericol?

IOANA: Nu, de ce?

BOGDAN: Știu eu? Poate, iertați-mi iarăși îndrăzneala, vă asigur de toată discreția... poate ați fost dumneavoastră altădată dezamăgită de el... nemulțumită, căci oricum destinul dumneavoastră a fost mult mai complex și reușit sau poate...

IOANA: ...poate...

BOGDAN: ...poate v-a atras altcineva...

IOANA: Ah! Ha, ha, ha, hm... nu te scuza... ești un om curios, într-adevăr acum îmi dau seama de ce ai sărit gardul...

BOGDAN: În fond sunteți un artist...

IOANA: ...iar artiștii sunt mai liberi, nu?!! Sunt și femeie... hm... dar știi... Victor chiar m-a făcut fericită... m-am simțit împlinită... iubită... e ceva... Așa uneori mai erau bărbați care... hm... cum să fiu exactă... mă mai uluiau... surprindeau... aveau farmec... un ceva, nedefinit... dar e altceva... tot timpul îl aveam pe el alături, bărbatul, iubitul, adoratul meu... gândul, cel din inima... de care te bucuri că este acolo... că îl păstrezi, îți aparține, știi atunci că nu-l vei pierde... niciodată... știu asta de mulți... e nemaipomenit... te duce înaite în viață... tot timpul... până...

BOGDAN: ...până...

IOANA: ...până la Dumnezeu...

Victor o caută în mansardă pe Ioana. Coboară scările. Bogdan își pregătește camera... Vrea să se retragă în casă. Ioana tocmai a închis ușa și nu reacționează la bătăile lui precipitate în ușă.

L-a uitat afară. Cel puțin deocamdată...

Victor o întâlnește pe Ioana pe culoarul strâmt de la etajul 2. Se privesc în ochi. La început cu teamă. Speriați parcă. Se apropie unul de altul. Încet. Privindu-se intens... Parcă își revăd din nou toată acea viață care cu nonșalanță o reiau posturile tv în acele imagini atât de știute... Sunt unul lângă altul. Ea se lasă pe umărul lui. El își lasă capul pe fața ei...

IOANA: ...simt că e cumplit și pentru tine...

VICTOR: ...mi-e atât de rușine de mine... nu mă lasa singur...

IOANA: ...nu vei fi singur niciodată...

VICTOR: ...sunt atât de slab.

IOANA: cu cât ești mai slab... uneori... cu atât ești mai puternic...

VICTOR: ...stai...
 IOANA: ...stau...
 VICTOR: ...cât mă bucur să-ți aud respirația...
 IOANA: ...grasule...
 VICTOR: ...sunt atât de nemernic...
 IOANA: ...acum ești mai puțin decât acu' câteva clipe...
 VICTOR: ...cum mă poți înțelege...
 IOANA: ...e și norocul meu... altfel...
 VICTOR: ...altfel...
 IOANA: ...cred că m-aș goli eu însămi...
 VICTOR: ...Ioana...
 IOANA: ...puiule...
 VICTOR: ...Doamne, cât mă bucur că exist... aici lângă tine... chiar cu ticăloșiile mele...
 IOANA: ...și eu... fii liniștit, toate se vor limpezi... doar
 VICTOR: ...doar...
 IOANA: ...fii sincer... până la capăt... va fi ok!
 VICTOR: ...te iubesc...
 IOANA: ...știu!
 El o ia în brațe și urcă scările cu ea intrând în dormitorul unde de dimineață nu mai fuseseră. Se iubesc. Liniștit, dar și aprins. Fiecare așteptându-l pe celălalt. Rămân sfârșiți clipe multe și lungi când nimic nu se mai aude de afară. Undeva, sub o streășină stă singur Bogdan...

Scena 5

Victor a adormit. Ioana care se trezește îi susură la ureche. Șoptindu-i se învâрте totodată în jurul său lîn șerpuind în jurul corpului său în ritmul cuvintelor ce șuieră precipitat...

IOANA: iubi... iubi... iubi... ticălosule...
 ticălosule... spune... spune că te-ai oprit... o dată... cel puțin... că nu te-ai dus... până la capăt... spune... tot... tot... tot...

Ea se lasă pe canatul patului. Dintr-un sertar al noptierei extrage o lămâie pe care o suge privind bărbatul căruia îi scapă primele gesturi ce anunță că se va trezi. Un zâmbet copilăros îi luminează ei fața... El se trezește...

IOANA: ... știi... ai fost tot timpul un reazem pentru mine...

VICTOR: ...nu trebuie să spui asta...

IOANA: ...te admiram cum puteai să fii atât de lucid și calm...

VICTOR: ...de multe ori îmi plesneau creierii...

IOANA: Nu ți-a venit să-mi spui?

VICTOR: ...La început, da! Dar mi-era teamă că te pierd... apoi...

IOANA: Hmm...

VICTOR: S-au adunat prea multe... mi-era frică...

IOANA: ...nu te simțeai umilit?...

VICTOR: erau multe lucruri care nu-mi mai aparțineau... am vrut să-ți spun după vreo două beții... și...

IOANA: și...

VICTOR: atunci... când ai trimis ultima oară la șanț...

IOANA: Hm...

VICTOR: dar mi-am dat seama că mai aveau pe undeva pe cineva... pe traseu... sau... știu eu... și mă gândeam să mai stau să văd ce se întâmplă...

IOANA: Bine, dar intervențiile tale... cele care te făceau indezirabil?

VICTOR: Le băgam pe gât... făceam pe colericul... imprevizibilul...

IOANA: Spune-mi că nu erau aranjate și te pup!

VICTOR: Ce crezi că eram Richard Sorge? Mata Hari?

IOANA: Nu, Humphry Bogart, iar eu Ingrid Bergmann...

VICTOR: Eram un limbric... căruia îi rezolvau... poate o casă pentru redactor... o

viză pentru o excursie... știau că nu pot să plec... mă plăteau...

IOANA: Cum adică...

VICTOR: periodic... am vrut să refuz la început dar mă luau cu tot felul de texte... că erau cel puțin obligații contabile... fițe, înnebuneli... și trebuia să le iau banii...

IOANA: Dar nu i-am simțit în casă...

VICTOR: ...îi dădeam unde se putea... mi-am zis că măcar mai bucur pe cineva... până s-au prins și... culmea au vrut să-mi interzică...

IOANA: Nu se poate!

VICTOR: Da! Am făcut EU scandal... că dacă nu mă lasă să fac ce vreau mă autodenunț!...

Mi-e silă... uf în sfârșit parcă sunt liber... curat... dar trebuie să plătesc...

IOANA: E șansa ta!

VICTOR: Mi-am dat demisia de la ziar!

IOANA: Hai să te pup!...Ea îl acoperă de sărutări...

Scena 6

Bogdan își scoate dintr-unul din buzunarele interioare ale gecii lui de reporter una din sticlutele de cognac ce-au fost la masă. Trage cu poftă. Își aprinde o țigară fără filtru. Citește editorialul lui Lucian vădit indispus. Mormăie pentru sine...

BOGDAN: ...nu putem ignora labilitatea noastră în fața verticalității poziției anterioare a doamnei Ioana, expresie a curajului colectiv... ce complicată este viața... așa numai după ceafă poți să vorbești... în loc să fii clar... câte frecții... hai să mai ridicăm fustița...

Gâl...gâl...gâl...Țigara îl arde între degete.

BOGDAN: Cum dracu' să fac să nu-mi mai rod unghiile... Cred că-i fac să vomite când îmi văd mâinile pe masă... Degete de om șiret și fricos

cu buricele roșii ca morcovii... nenică,
nenică...
A ațipit pe canatul ușii...

Scena 7

Victor a rămas singur în dormitor. Ioana e iar la baie. El se plimbă prin cameră cu un pahar de cognac. Fredonează auzind dușul. Sprijinit de peretele de lângă ușă.

VICTOR: Figaro sus, figaro jos... hm... ta, ra, ra, ra... ra ti, ta, ta... life is life... doamne de când n-am mai țopăit prin cameră ascultând ceva. "Hotel California"... sau ceva Dire Straits... sau nenea Mick Jager! I have no satisfaction!... muzica e gerovitalul adevărat! O piesă și dai jos câteva luni... cu un album arunci câțiva ani! No problem și no comment! Domnule... ce șanse îți oferă viața asta nenorocită de care tot bocim și nici nu știm cum ne duce înainte... dobitoc să fii să nu vezi! Dușul s-a oprit și el își continuă plimbarea de la perete. Iese din cameră și descoperă, acum pe hol, camera video părăsită a lui Bogdan. O anclasează, uite un beculeț confirmă funcționarea. Se așează în fața ei. Așa, bătrânește. Liniștit. Își aprinde o țigară. Vorbește singur în fața camerei.

VICTOR: ...cred că decizia demisiei e binevenită... ea îți dă posibilitatea de a-ți asuma vina... oricum e doar un început pentru că nu voi ezita... renunț la orice altceva unde se va socoti că prejudiciez... activitatea altora, deși ziarul... ceva ce eu am creat, crescut, mulți copii, reporteri de acolo sunt făcuți de mine, învățați să scrie de mine... uite că nici dracu' nu mai sună... nu-mi vine să spargă geamul ca și puștiul ăsta... și să țipe: Bătrâne, suntem aici!

Nu te lăsăm să pleci... asta e!... Nu voi pleca... sunt convins că-mi va lipsi, dar asta e... când ai un costum pătat m-ai stai și acasă!

Ioana a apărut în halat în spatele lui. Îl ridică cu atenție. El se retrage în biroul ei alăturat cu mașina de scris. Pe un fotoliu. Undeva mai departe.

IOANA: Eu pot să spun că nu e un ticălos... că tot ceea ce a făcut, a fost poate îngrozitor, abject, infect... câți nu au fost nefericiți să-l urmeze drumul... și simt că e bine și pentru noi să se curețe... să se limpezească... nu mai e nimic fals...

Ea îl urmează și se așează la mașina de scris. Scrie în draci. El o urmărește cu atenție.

IOANA: Privește-mă... mâine poimâine, trebuie să începi și tu... va fi mult mai greu, dar nu ai ce face...

VICTOR: Va trebui să-ți tot spun... totul...

IOANA: Nu numai mie, pentru cei ca Maria e important... hm și poate și pentru nenea Liliac!

VICTOR: Da, cred și eu că e un material... câți nu și-ar dori... dar chiar va trebui să-mi fac ordine în creier...

IOANA: ...încet, încet, încetișor... toate astea m-au făcut curioasă... nu te inculp pentru Daniel... poate și eu am greșit... nici nu știu dacă e atât de nenorocit...

VICTOR: Eu cred că acolo se produce! E boss-ul!

IOANA: E lumea lui!... Îmi dau seama... realizezi că azi sau mâine dimineață mi-ar fi imposibil să plec...

VICTOR: De ce?

IOANA: Ai să râzi... parcă mă simt bătrână...

VICTOR: Cum adică...

IOANA: Știi cum ești la un moment dat legat de cineva... cu ticuri, boli... simpatii... toate îți sunt necesare zilnic... nu te poți trezi altfel...

VICTOR: ...nicio dată nu m-am simțit mai liber...

IOANA: ...Hm... Dar face în așa fel încât dacă voi dori să te pot părăsi...

VICTOR: Poftim?

IOANA: Da! Rămânem deocamdată! Dar nu se știe ce va fi!?!

VICTOR: Mă sperii!

IOANA: De ce? Fii tare... Nu crezi că ar trebui să acționăm...

VICTOR: În ce fel... față de cine...

IOANA: Față de toată nebunia asta... nu crezi că mașina asta funcționează prea bine?

VICTOR: Ce propui?

IOANA: Să ieșim! Azi, casa asta m-a stors... Nu mai am nici o idee!

Ioana se ridică brusc ca și cum acest gând ce i-a venit o energizează. Aleargă prin cameră. Îi aruncă și lui o cămașă sau o pereche de șosete. El o ia în brațe. Aleargă cu ea prin cameră...

VICTOR: Ești prințesa mea!

IOANA: Vreau să dansez!

Iată-i alergând amândoi prin casă. Ieșind pe vârfuri pe lângă ușa din spate lângă care a adormit Bogdan. Ea se apleacă și scrie cu vârful rujului pe tăblia ușii: "Am evadat!!!! Revenim! Așteaptă-ne!"...

Scena 8

Casa a rămas goală. Cu ușile desfăcute larg. Vântul suflă fâșiile de ziare lipite la ferestre de Ioana. Lumina din sufragerie a rămas aprinsă. În centru, în mijlocul camerei, un cuier din hol a fost așezat, cu o haină ce ar sugera cuiva care încearcă să descopere cine e în cameră, de afară, din spatele ferestrei, că acolo se află poate Victor care concentrat urmărește tv-ul a cărui lumină albastră pulsează pe peretele de vis-a-vis.

Bogdan se trezește. Descoperă anunțul. "Asta e!"...

Își ia camera și cutreieră casa, trecând dintr-o cameră în alta redevine reporter și nu poate rezista ispitei de a nu filma bucătăria, cămara unde a fost închis, biroul răvășit a lui Victor, sufrageria, dormitorul și chiar mansarda.

BOGDAN: Ho, ho, mișto! Revoluția, ce privire așa rusească, energică, a la Eisenstein... ciorne din scris... manuscrise... ce mișto sunt așa puțin îngălbenite... uite-o în Piața Universității... la balcon... uite cu domnul Victor, ce bărbat bine era... mașina de scris a doamnei... hm cred că o să păstrez caseta asta pentru mine... îi cam trimit la plimbare pe cei din redacție... bucătăria... hai în biroul domnului... ce de dosare, ce bibliotecă, babană, turbată, uite pe Hemingway, ce de Cehov și cât a scris Balzac... Îi plăcea. Prea... hm uitee-l și pe Nedelciu, l-am filmat acu trei ani... ce de ziare, patron, nenică, cărți de istorie... gata! Hai la Doamna, ce mișto sunt merele astea, ce culoare!... sunt de luni de zile, frunzele de castan de pe canatul ferestrei... hai să ne uităm la țoale, ce culori îi plac... hm puțin triste, mere de toamnă, într-adevăr, cam romanțioasă, o sticlă ascunsă, mai sunt vreo trei degete... whisky, marfă nenică... știi cum e când scrii, cam prăfuită, e mizeră viața asta!... uite și pe domnișoara abandonata, adoptata, autoexilacuum! Domnișoara Maria, ține mămica la ea!... uite-o! Ce o să-i zică EA lui tăticu! Păi, se poate tatii?!? S-o trădezi tu pe mămica?! Spune! PUNCT! Ordine și disciplină! N-o mai întoarce și acționează! Recunoaște cât mai poți fi ascultat... am să plec iară tati și trebuie să aud... că ești dintr-o bucată... și atunci eu mă voi întoarce... până atunci să știi cu inima neagră eu prin lume voi umbla... și pe tine ca pe mine... rușinea să te mănânce, nu poți greși fără să nu plătești! Sânge, bani, aurul, linștea celor dragi e un preț ce trebuie să-l dai!...

Revine în sufragerie. Televizorul merge într-una. Duduie de atâta funcționare. Bogdan își trage un scaun așezându-se în fața televizorului. Cu țigara în mână. Cu paharul de vodcă în cealaltă.

Pe ecran iat-o pe Ioana. Tânără. Glumind. Patinând... Iat-o pioneră într-o tabără la mare. O perioadă când tatăl ei revenit din pușcărie își dădea examenele... A murit tatăl peste câțiva ani. Câteva poze cu ea la o înmormântare înconjurată de rude. Pozele sunt înscenate... Iată-i pe amândoi la un Crăciun la mănăstire... Iată-i la revoluție în balconul CC-ului. Victor aruncând un portret arzând al lui Ceaușescu... Iată-i printre mulțimea care asistă la dărâmarea statuii lui Lenin. Victor purtat pe umeri... Iată-i printre corturile celor de la Universitate. Ioana conversând cu cei ce fac greva foamei...

Iată-l pe Daniel, seara, vorbindu-le sătenilor cocoțat pe o ladă la un colț de uliță. A devenit lider. E mândria postului TELE PLUS.

DANIEL: ...Când ai pățit dumneata ceva a sărit cineva să pună mâna, nu îi pasă nimănui, nimănui nu-i pasă de nimic! O să se aleagă praful! Vă spun eu! Da! Și voi tăceți din gură, tăceți! Nu scoate unul o vorbă! Aud?!?...

Și ca și mine sunt și alții în sat! Adică spune-mi mie de ce nu pot eu să predau limba română? În satul ăsta! S-a întrebat cineva? De ce? S-a întrebat cineva de ce trece șoseaua exact prin fața casei primarului și nu o ia așa pe alte ulițe?...

SATEAN: Țăsta-i bun de primar!

DANIEL: Adevărul e unul singur! Au nevoie copiii voștri să-i învețe cineva limba română... Dacă nu-i învață se alege praful... intră bou și iese vacă!

Moderatorul care însoțește comentariul este tonic...

Iată casa soților Petroni la ora 21.15... Cu o lumină aprinsă în sufragerie unde televizorul duduie. O siluetă pe care comentatorul o dezvăluie ca fiind a lui Victor, alături de el este Ioana. Mai impacientată căci traseul ei prin casă a fost sesizat de comentatori...

Bogdan continuă să bea. Nu se poate stăpâni să nu comenteze aceste imagini.

BOGDAN: *...uite, am ajuns să fiu confundat nu cu unul, ci cu o familie respectabilă de artiști... oamenii sunt mișto și uite toată țara mă urmărește cum servesc o cafea sau beau un cognac... baftă!*

Telefonul care pâlpâie. Îl ridică.

LUCIAN: Sunt eu...

BOGDAN: La fel...

LUCIAN: Victor, Ioana, trebuie să apăreți... astfel nu faceți decât să confirmați aceste aberații...

BOGDAN: Nu pot să răspundă la telefon...

LUCIAN: Cine sunteți dvs...vă rog...

BOGDAN: Un apropiat...

LUCIAN: Trebuie! Spuneți-le că oamenii îi așteaptă să le vorbească...

BOGDAN: Mai spre dimineață... cred...

LUCIAN: TELE-PLUS îi așteaptă oricând să-i preia în direct...

Bogdan închide. O piruetă pe scaun. Se întoarce spre camera care a rămas pe masă. Un salut șmecheresc. Buff! S-a întors cu scaunul și a căzut pe podea în fața televizorului care continuă să meargă... *Ochii Ioanei. De aproape. Verzi...*

Scena 9

Iată-i ochii lui cum se apropie fulgerător de ai ei. Ochii ei acceptându-l. Ei doi sărutându-se. El luând-o în brațe pe ea și rotind-o într-un parc. Iată-i pe ei doi alergând pe aleile parcului...

Ies în stradă. O mașină frânează, dar o ignoră. Iată-i pe străzi în fața unui magazin de televizoare unde programele de știri natural îi prezintă. Cum au fost cu mai mulți ani în urmă. Când totul a început. Acum nu le vine să creadă că domină cele 24 de televizoare ce umplu vitrina...

Speriați se retrag pe stradă... De data asta opresc circulația... Mașini care-i claxonează... Au obosit; parcă au niște ani. Merg unul lângă altul pe stradă. El a luat-o de umăr. Ea și-a lăsat capul pe umărul lui...

IOANA: Unde ar fi trebuit să fii acum...

VICTOR: La radio! E vineri!

IOANA: Am uitat!... Era culmea! Te vor șunta...

VICTOR: La câți bani îmi dau...

IOANA: Mai redu gargara!... Nu-ți strică să te retragi o vreme...

VICTOR: Va fi greu că mai sunt adversarii și dacă mă scot ai mei din joc... ai să vezi!

IOANA: ...te iau ceilați să-i înjuri... când pe unii când pe alții...

VICTOR: O să mă retrag din câteva comitete și comisii...

IOANA: Te pui pe lucru? Să nu-mi spui!?!

VICTOR: Dacă aș putea să-mi dau drumul și să scriu...

IOANA: ...cum a fost? Nu? Hmm... cam greu, trebuie? E șansa ta! Nici nu-ți dai seama! Realizezi totuși?!?

VICTOR: Dacă și față de mine nu mi-e ușor?

IOANA: Trebuie să mărturisești... ce material...

VICTOR: De ce? Crezi că ar interesa cu adevărat...

IOANA: Eh... nu știi?... dacă e trăirea?

VICTOR: ...ar fi abjecția la masă cu Diavolul...

IOANA: Nu gândi așa complicat!

VICTOR: Ai dreptate, mă păcălesc singur... mai ales după ce ai fost cu răul atât de

aproape...

IOANA: ...știi, hm, poți spune totul, strategie, stil, psihologie, istorie, mentalități, totul văzut la microscop, așa pe porțiuni înguste ca și cum ai desface pielea și ai vedea fiecare țesut... e chiar păcat...

VICTOR: ...de fapt răul are stălucirea lui provocatoare...

IOANA: Este viață! Cotidiană, aparent banală, dar pervers de promptă, atentă cu toate cursele pe care fără ezitare le întinde oamenilor...

VICTOR: ...va trebui să mă retrag, să revin înapoi... să întorc înapoi...

IOANA: ...hm, dar dacă nu clarifici oricând bâlciul ăsta se poate repeta...

VICTOR: ...ai să mă crezi?...

IOANA: Ce anume?...

VICTOR: ...că-mi vine să urlu! Să-mi vomit fierea, inima, plămânii totul pentru bâlbâiala mea, pentru că nu am fost de fier de la început să zic: Nu! Să scap, și să nu ajung aici în înfundătura asta, murdară, infectă... în care știu că tuturor doar scârbă pot să le provoc!... Știu!... Să nu crezi!... Se vor feri și hoții de mine, curvele mă vor socoti bicisnic, parveniți mă vor disprețui, toți pierde-vară nu vor ezita să mă batjocorească... sunt la felul de nenorocit și blestemat și demn de dispreț... mi-e teamă... când cred că mă liniștesc, îi simt fricii răsuflarea în ceafă... știi...

IOANA: ...e disperarea... știu... de aceea sunt și cred că voi fi aici... ar fi mai ușor, convenabil, tot ce vrei... să plec...

VICTOR: ...să se aleagă praful de atâtea toate în care m-am implicat? Ziarul, casa, grupul, faculatea, voi fi peste tot un paria!

IOANA: Curaj, găină că nu tai!

VICTOR: Ce găină? Poate ar fi bine! Un iepuraș amărât de boacăne...

IOANA: Vai sărăcuțul! Hai să uităm o clipă... Gata! Nu mai analizăm o oră!

VICTOR: Serios?!? Chiar așa? Cum asta?

IOANA: Vreau o înghețată!
VICTOR: Dacă-i ordin! Sunt la dispoziția ta!
IOANA: Soarta femeii după 10 ani de mariaj!
VICTOR: Poftim?!!
IOANA: Trebuie să-l prindă pe picior greșit pe soț...
VICTOR: Ioana! Euuu...
IOANA: Da! Știu!...
Ioana o ia la goană. După prima clipă de surpriză, el după ea! Pe ea fuga o întinerește! Stop!
A ajuns la o terasă. Se așează la o masă. Amândoi...

Scena 10

Bogdan a început să facă ture prin casă cu scaunul de birou pe roțile. A abandonat camera video într-un colț în sufragerie. Mai descoperă un detaliu într-o poză de pe perete a celor doi. Îi așteaptă liniștit. Reportofonul cu înregistrarea lui Victor. Îi stârnește curiozitatea. Îl ascultă.

VICTOR: ...aprobarea pentru o casă, pentru o viză, hârtia pentru ediția specială, pentru că băieții erau la post... Astea au fost marile mele victorii. Uneori speram că lucrurile se vor aranja, știu eu cum, că peste un an, doi, o să ne vedem cu Daniel... Probabil că bănuia ceva, nici nu știi de câte ori am sperat să-l văd reapărând în oraș așa nebunatic, cum îl știi, haios, să pornească o carte, să ceară o catedră, m-aș fi dat și peste cap să-l ajut. Dar n-a apărut niciodată. A preferat să rămână acolo, să se lupte cu toți activiștii care vorbeau pe nas.

Televizorul care merge. Un video-clip proaspăt aranjat cu imaginile celor doi... Ti! Ti! Ti! Ti! Îi sună pagerul. Citește anunțul "SUNĂ DE URGENȚĂ ÎN REDACȚIE!". Instinctiv el

ridică de pe podea receptorul telefonic. Pe măsură ce formează numărul se dezumflă. Renunță... Se rotește prin cameră pe scaunul cu roțile. Gustă șprițul de coacăze. Se apropie de ecranul tv-ului.

Acolo îi poate vedea pe cei doi... Uite-l și pe Daniel în bufetul satului.

REPORTERA: *Mulțumesc, am preluat legătura.*

DANIEL: *Domnule, de 10 ani am făcut cerere, încă înainte de Revoluție la inspectoratul școlar să-mi dea catedra de limba română...*

ȚĂRANI: *Ei, hai că o iei acum!*

CÂRCIUMARUL: *Dacă nu erau ăștia de la București...*

DIRECTORUL: *Dar ce, eu nu am făcut nimic? Am stat degeaba?*

DANIEL: *Nu ai dreptul să mai spui nimic!*

REPORTERA: *Postul nostru de televiziune luptă pentru recâștigarea valorilor!*

DANIEL: *La noi sunt codrii veri de brazi/ Și câmpuri de mătase.../ La noi atâția fluturi sunt/ Și-atâta jale în casă...*

SOTIA: *Daniel, hai acasă, hai că ai mâine ore de la opt!*

DANIEL: *A plouat în vin!... altul! Îți sparg tejgheaua!*

CÂRCIUMARUL: *Hai sictir! Uite cine vroia să ajungă primar!*

POLIȚIST: *Hai, ușor...*

DANIEL: *Dacă-ți spun că e apă în el...*

SOTIA: *Hai acasă, te așteaptă copiii...*

DANIEL: *Domnișoară, eu trebuia să fiu șef de promoție! Mi-am ratat viața!*

Bașca, domnu' șef!

REPORTERA: *Regret, se pare că mai avem mult până să învățăm să comunicăm decent, să fim atenți la propria imagine, ne cerem scuze pentru această intervenție...*

SOTIA: *Să taci, că dacă nu îți crăp una... Daniel, hai odată că ne-am făcut de râs!*

DANIEL: *Ce noapte neagră!/ A bătut în fundul lumii cineva? A bătut?*

Dracul să vă ia!

...Iată-l din nou alături de Ioana și Victor...

MODERATOR: *Peste 8000 de jurnaliști, de diferite profesii, editorialiști, cameramani, analiști politici, gazetari... etc... se ocupă la această oră de cazul soților Petroni... au fost consultate pentru evoluția cazului patru ghicitoare celebre... 87 de corespondenți de presă au cerut informații doar postulului TELE PLUS... 143 persoane așteaptă în fața porților prima apariție a soților Petroni...*

Bogdan se întoarce, ca o culme a altor măscării pe care le-a făcut în fața tv-ului, pentru a saluta imaginea virtuală a mulțimii ce-l aclamă în clipa apariției...

MODERATOR: *Revenim din nou la o corespondență secretă prin telefon, live, la această oră, aproape 23.00... cu maiorul ce s-a ocupat de caz, cunoscut sub codul "Liliacul"!*

Umbra intervievatului servind o cafea apare pe ecran prezentată de grafica care precizează de când s-a ocupat de caz: 1979.

BOGDAN: *Să vedem! Care pe care!*

LILIAC-TV: *Relația mea cu dl Petroni a fost deosebit de cordială.*

MODERATOR-TV: *Nu credeți că dl Petroni a fost preocupat de un joc mai periculos, mai riscant, dar poate mai eficient?*

LILIAC-TV: *Fiecare țară are instituții, servicii care colectează informațiile. Și implicit există indivizi care le oferă.*

MODERATOR-TV: *Da. Cred. Iar în condițiile unui sistem care controla totul sau cel puțin așa credeam noi?*

LILIAC-TV: *Activitatea noastră urmărea în primul rând apărarea siguranței naționale.*

MODERATOR-TV: *Fără îndoială domnule maior...*

LILIAC-TV: *Activitatea noastră avea ca obiectiv colectarea de informații ce periclatau siguranța națională.*

Scena11

Victor este la bar când Liliacul își precizează poziția încercând să-și susțină cordialitatea relației sale cu Poetul. Moderatorul divaghează pe statutul dulplicitar și foarte dificil al lui Victor vrând să sugereze că poate a fost mult mai eficient în activitatea de dizidență a soților Petroni. Liliacul este mai rezervat. Totul era controlat... Dar natural doar în spiritul apărării siguranței naționale, etc... Cei din local, inclusiv barmanul ce-l ignoră pe Victor, îi sorb vorbele.

BARMAN: Se vede că e deștept!

Complet ignorat, Victor se servește cu două beri. I le duce Ioanei la masă. Ioana râde într-una...

VICTOR: Să mai zică cineva că nu merg pe mâna mea!

Beau. Îi privesc ca pe niște ciudățenii pe cei din jur. Dar și ei sunt obosiți. Ziua începe să se resimtă... Poate și vârsta...

IOANA: Abia aștept să sosească Maria.

VICTOR: Ar trebui să clarificăm lucrurile până vine ea...

IOANA: Nu, s-ar simți ignorată...O vom face doar noi, împreună dar după ce va veni ea...

VICTOR: Cât va sta?

IOANA: Sper să stea mai multe zile...

VICTOR: ...e un copil așa de pătrunzător...

IOANA: ...mi se pare, cred că ți-am mai spus, că e șansa noastră că o avem pe ea...

Strigăte aprobatoare, fluierături, reacții ale spectatorilor tv care se regroupează cât mai aproape de televizor! Liliac, moderator TV...

VICTOR: Ar trebui să ne apropiem și noi... Cel puțin să nu stârnim curiozitatea ăstora... Dacă mă gândesc, pot să le spun cum se scobește tov ofițer în nas...

IOANA: Are un tic...

VICTOR: Nu! Doar la boală...Dar îl știu bine...

IOANA: Trebuie să-l faci un personaj...

VICTOR: Are 42 la pantof... nu știe gramatică... ține cu Dinamo... mă servea cu țigări cu filtru când era debusolat... îi plac bancurile cu porcărioare... uneori trebuia să bat câmpii cu grație... cu veleități naționaliste... avea aplomb la cei 2000 de ani daco-romani... cică era îndrăgostit de istorie... până la interbelici... și-mi făcea cafea Iakob de Austria... cu costum și cravată înflorată pe fond gri sau bluemarin... declarându-și admirația, simpatia, admirația față de tot ceea ce scriam...

IOANA: ...erai, cică, autorul lui preferat!

VICTOR: absolutissimo! Nu se culca fără să-mi citească editorialul!

IOANA: Era sarcină! Îți spun eu! Trebuia să te biseze...

VICTOR: Foarte posibil... deși dădea uneori semne ce părea sincer în admirația lui...

IOANA: Oh, nuuu! Ce sinceritate? Vrei să-ți arăt privirea vițelilor?

Ireproșabilă în cât de dezarmantă le este naivitatea!... Made in Fellini!

VICTOR: Cred că-mi găsesc instinctiv noi scuze!

IOANA: ...era un vierme... ascultă-mă pe mine... numai cineva așa putred și bolnav și fără spate poate să chinuie pe altcineva... bărbat, femeie, ce vine, păi după ce te bifa pe tine nu crezi că mai avea și alți pacienți, hm, ce zici, femeii ce ar fi încercat un avort... puberi prinși că au trecut granița... hm... nu ai auzit de cei cu câte un rinichi spart la zece metri de cantonul de grăniceri... dacă partidul o cerea, era: DA! SĂ FIE, SĂ TRĂIȚI!

VICTOR: Știi... asta e o carte tare, tare, TARE!
Să pot decarta! Fără limite! Fără control!
Autorul e Dumnezeu! Pe bune! Pusi!
IOANA: Ha! Ha! Ha! Ce isteț ești tu!
VICTOR: Șmecher!?!
IOANA: Mai ia o bere!?!...
Dar cum, necum se mută la o altă masă. Mai aproape. Se privesc în ochi cu haz... Ce conformiști suntem...
VICTOR: ...paza bună...
IOANA: ...ce frumoși eram în studenție...
VICTOR: oh, lirisme...
IOANA: De ce nu? Nu le duci dorul?
VICTOR: Mie ochii tăi îmi spun întodeauna că nu te pot iubi decât ca la nousprăzece ani!
IOANA: O, iară! Cum mai era atunci? Îți venea să explodezi, să freamăți?!? Era minunat că existam... fără bani... chiar că numai cu vise, azi, mâine, la prânz și seara...
VICTOR: ...ești free, with SHE! Lumina lunii ți se îmbată în plete, iar a nopții răcoare sufletul ți-l limpezește...
Pe televizorul agățat de tavan, "Liliac" își continuă prestația. Toți sunt atenți. Câteva vorbe mai ajung și la cei doi...

Scena 12

Iată-l pe Bogdan vorbind agitat de la un telemobil pe care evident l-a scos din geanta care zace acum aruncată pe podea împreună cu acumulatorii, microfonul și alte accesorii care s-au risipit din ea. Bogdan polemizează agitat cu Liliacul aflat într-o transmisie live...
MODERATOR: Bună seara, avem un telespectator la telefon, vă ascultăm.
BOGDAN: Adică vii matale să ne îmbeți acum cu apă rece... Să ne spui, cum pur și simplu, fără să intervi matale, ai început să "colaborezi" cu dl Victor, el impresionat de posibilitatea de a-ți ajuta munca matale de

protejare a securității acestei țărișoare, în care știm și noi cum trăiam... fără lăptic, cărnită, zahăr, doar cu aplauze care seara se livrau și la tv!... lumea aplaudacilor, lumea apocaliptică, lumea tâmpiților ouați după decret și îmbibați de percepte, regulamente de lipsuri, căcănării de ți se străpezeau dinții și urlau munții... un timp, două, trei pentru că și lor le-a fost rușine de lașitatea noastră și astfel, fără să știm au început să tacă... munțișori, cocoșeii, cățeii fără zgardă că nici limbă nu aveau... doar râmele, râmele care aplaudau, râmele care lingeau, se încolonau, vomitau cuvinte otrăvite... nu!?! Au ba!

LILIAC: Nu vă pripiti, faptele sunt mai nuanțabile. Istoria are legile ei...

MODERATOR: Vă rog, întrebarea dumneavoastră, dacă aveți vreuna!

BOGDAN: și așa de bine ați lucrat că ați ajuns prieteni ca doi frați de sânge... mătaică cu nenea Victor...

LILIAC: Nu cred că este cazul să suport ironiile dumneavoastră.

MODERATORUL: Vă rog, să lăsăm partizanatul.

BOGDAN: Sigur! De ce să nu fim neutri! Fair-play cu nenea IUDA! El, diavolică, ne-o cere! Nu-i așa? Iar matale te-ai interesat de vrute și nevrute despre dna Ioana că dacă, vorba vine, venea dușmanul pe căi lăturalnice o lua și acolo puteai mata cu sânguința dumitale, incontestabilă la atâția ani, peste douăzeci în câmpia fără stungăreață a coanei SECU, babă cu ani dar și bani! te duce la termale, îți dă casă cu două butelii, două pungi cu bani neimpozabili lunar, asta belferie, gradul râde, ce să mai plângă ochiul, când râde gradatul din tigiaie și zice mama mare: dă-i maică la fetița mea un bărbat adevărat! Unul cu uniformă doar în dulap, cu măsele cu microfoane, și ochi televizionati, acționezi în each moment!... să-l dai gata, spre binele

țărișoarei, nu-i așa?!?... țărișoara mea scumpă! Ești fetiță dulce, dar nenea de la partid să asculți!... Pioneră ai să fii mâine, când pe steag ai să juri fără să roșești! Mândră și ascultătoare trebuie de îndată să fii!... un nou hit în topul răsăritean la Radio EUROPA LIBERĂ!... Free, free, free! Vă cam mânca la ficăței! Nu?!

MODERATOR: Îmi pare rău că nu ați înțeles nimic și nu aveți noțiuni elementare de bun simț, stimate prieten al domnului Petroni! Regret profund.

În toată această agitație a lui Bogdan, amețit evident de spriț-uri, *pe ecran mai apare în partea dreaptă de sus imaginea condescendentă a moderatorului.*

Pagerul lui Bogdan țiuie determinându-l să se ridice și să citească mesajele care se aștern unul după altul: SUNĂ LA REDACȚIE! IMEDIAT!!! / ÎNCETEAZĂ INTERVENȚIA !!! / OPEȘTE-TE!!!!... și pe care el le ignoră pentru ca a treia oară chiar să renunțe la pager-ul pe care-l aruncă de perete!

Intervenția moderatorului oprește convorbirea lui Bogdan. E peste puterile lui Bogdan să mai rămână în picioare. Buff! S-a întins cât e de lung!

Scena 13

Apariția moderatorului îi enervează și mai mult pe spectatorii care erau revoltați de "Liliac". Se așează la mese. Ioana și Victor părăsesc localul. Doar barmanul îi urmărește puțin suspicios...

Cei doi se plimbă agale în noapte...

IOANA: Uneori nici nu mai știu ce e real... Noi sau acolo pe color sau în alb/negru?!?

VICTOR: ...totul se plătește.

IOANA: Ți-e frică?

VICTOR: Îmi pare rău să renunț la ziar... Ce-i asta cu pocăirea mea? Nebunia asta e în fond să mă pună pe tușe...

IOANA: Nu te juca... Sunt șanse care nu le ai de două ori în viață...

VICTOR: Corect! Dar destinul meu? Cariera mea? Evoluția mea?!?

IOANA: Destinul?!? Fsss...

VICTOR: Cel puțin cel personal?!?

IOANA: Ihmm... Dar chiar mă umflă râsul...

Nervii iarăși i-au ajuns la capăt. Râde în hohote! Uneori chiar isteric! S-a așezat pe trotuar. Victor îngenunchează lângă ea. Iar ea-i țipă plângând:

IOANA: Sunt în manualele de liceu... toate comitetele revoluționare m-au glorificat... și eu știu mai puține despre mine decât circula pe un fax ordinar... cum ne-am întâlnit noi... uite că nu ne putem despărți... realizezi... Cât sunt de nerăbdătoare să o văd pe Maria... Dumnezeule... fie-ți milă de mine...

El doar o strânge în brațe... O ridică... Fac câțiva pași... Se depărtează pe stradă...

VICTOR: Hai să-l vedem pe Lucian!

ACTUL V

Scena 1

Ioana și Victor urcă în fugă scările unui blockhouse. Sună la ușa apartamentului lui Lucian. Nu li se răspunde. Ciocănesc în canatul de lemn diferite semnale. Șoptesc la ușa impacientați. Fără succes. Coboară în stradă. Țipă din micul scuar. Camerele de la etaj sunt luminate ca și altele. O lumină ce pâlpâie de la televizoarele ce duduie... Victor se cațără într-un copac.

VICTOR: Ai văzut dacă i-am aranjat casă la etaj! La subsol trebuia să-l bag... Acum eram la cafea!

IOANA: Încetează! Iarăși fițe?!?...

O altă fereastră se deschide apelându-i pe cei doi. Țipete. Înjurături reciproce. Diferite ferestre deschizându-se...

IOANA: Hai să plecăm! Suntem singuri în oraș în această noapte!

VICTOR: Ioana! E prietenul nostru! A scris, a țipat, a urlat... a luptat pentru noi... L-am văzut toată ziua pe tv!... Vreau să fiu lângă cineva care mă iubește fără să mă judece! Vreau! Înțelege!...

Dezamăgită Ioana se depărtează. El încearcă să mai arunce o piatră în geam. Apare Lucian transfigurat. E în pijama peste care și-a îmbrăcat paltonul.

LUCIAN: Dragii mei...

VICTOR: Bătrâne, am venit să bem un vin...

LUCIAN: V-am căutat toată ziua. Trebuie să dați o declarație. Am ultimele statistici. Semioficiale. Au fost modificate 97000 de mii de dosare în șapte ani. 43897 în primul an. Este o manipulare grosolană...

VICTOR: Lucian! E adevărat!...

Lucian îi privește trist și dezamăgit. Îngrozitor de trist. Dezarmant de trist. Rușinată, Ioana

se retrage singură...

LUCIAN: Eu am crezut în tine...

Evident e terminat. Victor încearcă să-i spună ceva. Nu mai poate. Efectiv nu poate. Clipe lungi. Doar se caută din priviri. Simple. Clare. Directe. Dezolarea lui Lucian e nelimitată. Când se întoarce se descoperă singur. Ioana este poate o siluetă la capătul bulevardului.

VICTOR: Dobitocule!

Victor aleargă după ea care se pierde în ceața dimineții...

Scena 2

Ioana străbate străzile singură. Câte o mașină "frânează" pe lângă ea pentru ca șoferul să o întrebe "prețul", dar neprimind nici un răspuns se depărtează în trombă. Unii o mai înjură...

IOANA: ...când eram studentă îmi spuneam... ce bine că nu eram nici tentată... nici silită să bișnițesc pentru că până la urmă voi cădea în plasă... apoi când am crescut-o pe Maria... uneori când riscam să pierd catedra... știam că era el... sau ai mei... s-au dus... bine că nu le-a dat să trăiască asta... când mă lua maiorul Bălășoiu la întrebări pentru corespondența de la șant... când mi-a dat prima palmă am plâns... nu m-au închis... ce noroc am avut... pe madam Caranda... o mușcau șobolanii... Doamne Dumnezeule... fie-ți milă de mine... Trece Ioana pe străzi. Orașul care se trezește la viață. Într-un gang un bătrân își aranjează cârpele și ziarele cu care se îmbracă... Lăzile cu lapte aranjate... O cocotă cu un ochi vânăt este aruncată dintr-o mașină... Niște puști pun câteva afișe proaspăt încropite cu soții Petroni. Dar Ioana trece pe lângă ele fără a se opri, grăbită să ajungă acasă, cât mai degrabă...

Scena 3

Năuc umblă Victor pe străzi . Îi cer un foc câțiva “trogleri” care se încălzesc la un foc. El le oferă un pachet de țigări și rămâne câteva clipe lângă ei să-i dispară tremuriciul. Bărbați care nu spun nimic. Rânjesc fericiți trăgând cu poftă fumul de țigară. O ia din loc Victor. Uneori mai aleargă pe străzi ignorându-i pe cei care aruncă priviri ciudate de toată înfățișarea sa dezordonată. Mai descoperă și el câteva afișe cu soții Petroni. Grăbit rupe câteva pe care le îndeasă în buzunar. Caută un taxi care nu apare. Un polițist îl legitimează. Zgomotul orașului. Conștiincios, polițistul îl trece într-un carnețel. Imperturbabil.

POLIȚIST: Petroni Victor?!? Hm... Unde ați fost?

VICTOR: La un prieten...

POLIȚIST: Numele și adresa...

VICTOR: Lucian... hamm...

Victor simte că-i vine greață. Ce este viața. Iarăși trebuie să “livreze” o informație...

VICTOR: Rondoul cu castani nr. 7

POLIȚIST: Are telefon?

VICTOR: Poftim?... 4533669 sau nu 784... hm...

POLIȚIST: Să nu mai beți! hm... mă scuzați... dar nu sunteți domnul de la tv?...

VICTOR: Pardon, cum adică?!?

POLIȚIST: Mă scuzați, eu vă admir... vă cumpăr ziarul zilnic... sunteți deștept! Lăsați-i dracului pe mitocani că vă invidiază...

VICTOR: Bine, bine...

POLIȚIST: Nu-mi dați un autograf... în carnețel... pe onoarea mea, că vă respect...

VICTOR: hm...

POLIȚIST: Plutonier major Adumitresei...

VICTOR: Aveți copii?

POLIȚIST: Doi, unul la liceu, a zecea, fotbalist la juniori II, Dinamo și o fată ce dă la vară bacalaureatul!

VICTOR: ...copiilor reușite!...

POLIȚIST: Dar, mă mai scuzați, puțin... așa pe încredere... ăia de sus nu intervin... că nu sunteți fiteșcine... sau vă lucrează, unii, că eu i-am zis pe la șapte seara unui coleg... trebuie să se înțeleagă ei că sunt deștepți și tari!

VICTOR: Domnu plutonier! Pentru matală, ca și pentru oricine, parlamentar, ministru, pentru oricine!... De cam câteva ceasuri, nu fac decât ce chiar “vrea mușchii mei!” Stâncă! Pa!

POLITIST: Să trăiți!

Victor aleargă pe străzi. Descoperă un taxi. Urcă. Obosit își lasă capul pe spate...

Scena 4

Dimineața a năvălit în casa lor. Ioana se rujează la o mică trusă de manichiură în sufragerie. Se tot uită la ceas. TV-ul merge în gol. Doar imaginea... Suporteri ai soților Petroni în fața redacției ziarului... Imagini ale unei echipe tv oferind primul ajutor “Liliacului”... Scăderea tirajului ziarului lui Victor corelată cu campania virulentă dusă împotriva importatorilor de... Toți le ignoră. Bogdan își strânge sculele rușinat. Îl ajută Victor care-i mai toarnă câte un pahar de apă minerală:

IOANA: Domnule, lasă lumea casa pe mâna ta și o dai peste cap? Se poate?!?

BOGDAN: Să vedeți ce era dacă deschideam ușa la cei de afară!

IOANA: Te reclamam și șefii te premiau! Dar așa!...

Bogdan, care tocmai a citit pager-ul, anunță:

BOGDAN: M-au concediat!

IOANA: Ei, na! Ce-ți spuneam?!?

VICTOR: Să-ți pun o vorbă bună?!?

BOGDAN: Tttt...

IOANA: Tu?... Puiule cu cheștiile astea nu e de glumit! Serviciul e servici! Ordine și disciplină!

BOGDAN: No problem, mi s-a cam acrit!

IOANA: Dacă spui tu!... oricând dacă crezi că te putem ajuta, sună-ne!

BOGDAN: Bogdaproste!

Se aude ușa de la intrare deschizându-se. Vocea Mariei strigându-și mama. Ioana coboară valvârtej scările și-i sare în brațe... Revin cu Victor în sufragerie.

MARIA: Ce mă bucur că sunteți împreună...

IOANA: Te-am așteptat... ai răbdare... așteaptă-ne câteva minute... uite îți țin de urât domnișorul Bogdan, un tânăr sensibil...

MARIA: Stați! Ce le vei spune tată?

VICTOR: Poftim?

MARIA: Ți-am citit demisia în ziarul de dimineață... Vrei să-ți spun ceva?... De ieri dimineață am descoperit un "rânjet" specific cu care mă gratulează multe cunoștințe când îmi vorbesc! Înțelegi?!? M-am întors... Dacă vrei să rămân nu te mai explica! Lasă filozofia! Spune tot! Fii tare!

VICTOR: Știi ce-o să-mi facă ăștia?

MARIA: Suportă! Îmi trebuie un tată demn!

VICTOR: Cel mai greu e să începi de acolo de unde se sfârșește totul!

MARIA: Tatii! E minunat să începi ceva numai cu ai tăi!

VICTOR: Crezi?

MARIA: Sunt sigură! Eu aș avea întodeauna mai multă încredere! Știi, chiar dacă ai ajuns pe marginea prăpastiei, e clar că numai ai nimic de pierdut! Ai renunțat la tot! Ai atâtea de câștigat! Când nu mai poți pierde nimic, ai totul de câștigat! Trebuie doar să continui, să mergi înainte în viață! Neînfricat, o să spunei că am venit să vă torn romantisme de

dimineată, dar e pur și simplu așa, o simt de mult... și mă bucur că am descoperit-o... sunt lucruri care atunci când le vezi te poartă înainte... nu e viața chiar așa de bestială, ticăloasă, biceșnică... șansa o au întodeauna cei care au încercat atunci când totul le-a fost potrivinc și au avut, în primul rând, doar gândul lor, propria intuiție, impulsul interior că le este dat să facă ceva... nu refuza reazemul acesta interior pe care-l vede Dumnezeu! E minunat când nu ești singur!

VICTOR: Ce bine că te-ai reîntors!

MARIA: Voi rămâne mai mult!

IOANA: Draga mea, dragă! Lasă-mă să te îmbrățisez! Ce bine că ești și tu aici! Îmi dai și mie atâta putere, energie, liniște, calm... uite în ochi mei! Pusi!...

MARIA: Oh, mamă tu ești întodeauna cea mai deșteaptă!

IOANA: Bravo! Așa da! Haide Victor!

BOGDAN: Tovarășu' Petroni! Give me five!

IOANA: Gata! La treabă că bat americanii!

Ioana părăsește camera ducându-l de braț pe Victor. Bogdan aruncă pe masă caseta filmată abandonând-o. Maria deschide fereastra... Victor și Ioana deschid ușa casei. Reporterii năvălesc pe ei cu toată opoziția polițiștilor. Tineri îi văd pe tv. Lângă ei se așează Lucian.

LUCIAN: Pss... Am intrat prin spate... Mă cunosc câinii...

Transmisia tv cu Ioana și Victor în fața casei.

REPORTERA: *Domnule Petroni, recunoașteți cele afirmate? Renunțați la ziar?*

VICTOR: *Da. Probabil că răspunsul la întrebare va fi subiectul unei cărți.*

REPORTER: *Ați implicat și alte persoane.*

VICTOR: *Voi prezenta netrunchiat toate contactele, relațiile, acțiunile acelei instituții care s-a chemat Securitatea și care încă ne mai joacă pe degete, care încă mai încearcă să ne manipuleze.*

REPORTER: *Pentru Tele Plus, vă rog! Ați fost plătit?*

REPORTERA: *Doamna va divorța?*

IOANA: *...Toate informațiile oferite de dl Petroni au avut acordul meu... De la cea mai banală caracterizare și până la strategia unor demersuri din zona universitară, pe care soțul meu a fost provocat să le ofere, eu am știu de acestea înainte...*

Stupoare printre reporteri și admiratori...

Maria, Bogdan și Lucian îi urmăresc cu emoție pe ecranul tv. Natural o transmisie live.

MARIA: *Ce puternică este mama!...*

STOPCADRU: *Ioana și Victor zâmbind mulțumiți în poarta casei în timpul transmisiei live*

Sfârșit

București, 27.08.1999

Table of Contents

FAȚĂ ÎN FAȚĂ	1
Sponsor	2
Casetă tehnică	3
* * *	4
Introducere	5
ACTUL I	6
ACTUL II	16
ACTUL III	42
ACTUL IV	51
ACTUL V	80